

Nr. 37

35 ct.
fr. 5.95

John TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

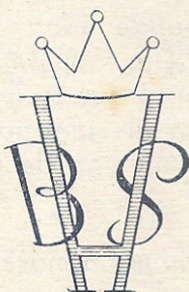
HET DEBUUT VAN DE OCTOPUS

JOHN TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HET DEBUUT VAN DE OCTOPUS

Nr. 37

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540

AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal
Alle rechten voorbehouden
Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus

In voorbereiding :

- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd

Abonnementsprijs : voor 6 mnd. (12 nrs.) f 4.—; voor 1 jaar (24 nrs.) f 7.75

Bij vooruitbetaling. Franco toezending per post.

voor België respectievelijk voor 6 mnd. 70 franc, voor 1 jaar 130 franc.

HOOFDSTUK I.

Waarin John Templar tijdelijk zonder geld zit en hij een invitatie uitschrijft, die op beleefde wijze wordt afgeslagen.

Juist toen Templar de treden van de Bank of New South Wales wilde oplopen hield hij zijn stappen in en maakte dan plotseling rechtsomkeert. De enorme draaideur was op gang gekomen en achter elkaar renden zeven met stenguns gewapende mannen naar buiten. Drie van hen droegen onder hun arm een grote linnen zak, die tot berstens toe gevuld was.

Op een afstand van enkele tientallen meters sloeg hij deze escapade gade en hij had niet lang nodig om tot de conclusie te komen, dat hier sprake was van een bankoverval „à l'américaine". De zeven mannen sprongen in drie voor de bank geparkeerd staande wagens, die onmiddellijk op gang kwamen en in razend tempo de straat uitreden.

Eerst toen kwamen de alarmbellen van het bankgebouw in werking en snelden van alle kanten politie-agenten toe. In minder dan geen tijd hadden zich honderden mensen voor de bank verzameld, druk pratend en gesticulerend, terwijl steeds meer agenten zich toegang verschaften via de glazen draaideur.

Templar hield zich op een beleefde afstand en sloeg met belangstelling het naspel van de roofoverval gade. Het was niet de eerste maal, dat hij van een dergelijk voorval getuige was geweest en enkele malen zelfs had hij persoonlijk een bankoverval gepleegd. Maar wat hij thans gezien had deed hem werkelijk aan Chicago herinneren, aan de dagen toen Al Capone nog in het middelpunt der politionele belangstelling stond.

Om op klaarlichte dag in één der drukste wijken van Sydney een bankoverval te plegen getuigde van het lang voorbereide werk van een goed georganiseerde en streng gedisciplineerde bende, die zich in deze branche had gespecialiseerd.

Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat hij zich geen enkel gezicht van de zeven bandieten meer kon herinneren, ondanks het feit, dat geen van hen gemaskerd was geweest.

Inmiddels was een stevig politiecordoon gearriveerd, dat thans doende was het gehele bankgebouw af te zetten en de sameschoolde menigte te verspreiden. Uit eigen

beweging liep Templar door, peinzend aan het opwindend schouwspel, dat zich voor zijn ogen had afgespeeld.

Het had geen nut om in de buurt van de bank te blijven rondhangen en hij besloot naar zijn hotel terug te keren in de hoop, dat de directie van het Victoria Hotel bereid zou zijn hem een chèque uit te betalen, aangezien er wel niet veel geld meer in de Bank of New Wales over zou zijn en in ieder geval de kassa's voor vandaag toch gesloten zouden wezen.

Enigszins ontstemd over het feit, dat een bende zijn plannen door de war had gegooid en hij nu zonder voldoende geld in zijn zak liep, ging hij zijn hotel binnen, waar het nieuws reeds door de in de lounge zittende gasten druk werd besproken. Iedereen, zelfs zij die die ochtend nog helemaal niet buiten waren geweest, hadden er iets van gezien; er werd gestreden over het juiste aantal van de bandieten, over hun gezichten en kleding, en een magere, uitgeteerde oude vrijster wist zelfs te vertellen, dat één der mannen een rood litteken achter zijn oor had gehad.

Templar bemoeide zich niet met deze futiele conversatie en liep regelrecht naar de lift, waarmede hij zich naar de tweede etage liet brengen. In de lichte salon van zijn appartement ontmoette hij zijn vrienden, Charles Houston en diens vrouw Ophelia, Maryse Choisy, de intieme vriendin van de avonturier en de onafscheidelijk bediende, James Parker.

— Het nieuws al gehoord? vroeg hij, zijn jasje op een stoel hangend en de mouwen van zijn overhemd opslaand. Het was warm in Sydney en een korte wandeling in de ochtendzon was reeds voldoende om iemand moe en afgemat te maken. Hij ging in een luie stoel zitten, stak zijn lange benen recht voor zich uit en accepteerde een glas ijswater, dat James hem overhandigde.

— Wat voor nieuws? vroeg Charles, die bezig was de lenzen van zijn filmcamera schoon te maken en niet eens de moeite nam om zijn vriend aan te zien.

— Toch geen oorlog, hoop ik? merkte Maryse op.

— Neen, zo erg is het gelukkig nog niet, maar het was wel erg opwindend.

— Nou, vertel het ons dan, John, drong Ophelia aan. Of moeten we misschien raden?

— Dat zou niet gek zijn, antwoordde de avonturier. Ja, raden jullie maar eens. Ieder op zijn beurt. Jij mag beginnen, Ophelia.

— John, doe niet zo vervelend, zei Maryse op vermanende toon. Zeg nu wat je gehoord of gezien hebt.

— Een bankoverval.

Nu pas nam Charles de moeite om zijn film-camera even met rust te laten en zijn vriend aan te zien.

— Een bankoverval? herhaalde hij vragend. Op klaarlichte dag?

— Ja, op klaarlichte dag, ongeveer een half uur geleden.

— Welke bank, John?

— De Bank of New South Wales.

— Waar jij een chèque wilde innen?

— Precies. Ik stond juist op het punt om naar binnen te gaan, toen zeven met stenguns gewapende kerels door de draaideur naar buiten kwamen stormen en me op mijn voornemen deden terugkomen. Ze sprongen in drie voor de bank geparkeerd staande auto's en waren binnen enkele seconden verdwenen. Toen kwam de alarminstallatie van de bank pas in werking.

— En wat heb je gedaan? vroeg Maryse.

— Me een beetje verdekt opgesteld en goed toegekeken hoe ze er tussenuit knepen, luidde het laconieke antwoord.

— En niet eens geprobeerd om ze tegen te houden?

— Tegen te houden? Ik? Wil je er even aan denken, dat ik met vakantie ben en het bovendien niet mijn geld was waarmede ze er vandoor gingen.

— Ik dacht, dat jij anders nogal op zulke avontuurtjes gesteld was, zei Maryse.

— Ja, anders wel, lieve kind, maar het is me hier te warm om een kloppjacht te houden.

— En nu hebben we natuurlijk geen geld, stelde Ophelia vast.

— Neen, dat heb je goed geraden. Maar ik denk wel, dat de directie van het hotel me die chèque uit zal willen betalen. Althans er een voorschot op geven.

— Zeg, John, zei Charles, die zijn camera maar helemaal met rust liet en deze naast zich op tafel had gelegd. Zou jij het niet interessant vinden om achter die bende aan te gaan?

— Mmmm, misschien wel, misschien niet. Ik zal eerst eens afwachten wat de kranten vanavond weten te vertellen over de grootte van het gestolen bedrag. Wanneer het de moeite loont kunnen we altijd nog eens zien wat we doen. Voorlopig heb ik het te warm om aan zulke opwindende dingen te denken.

— Ik geloof eerder, dat jij een dagje ouder wordt, John, merkte Ophelia sarcastisch op.

Maar John Templar liet zich niet op de kast zetten en glimlachte beminnelijk in haar richting.

— We worden iedere dag allemaal een dagje ouder, Ophelia, zei hij.

— Maar ik geloof, dat jij iedere dag twee dagen ouder wordt. Ik ken je helemaal niet zó.

— Och, als je altijd hetzelfde bent, begin je je omgeving te vervelen, Ophelia, antwoordde Templar. Laat ik eens uit een ander vaatje beginnen te tappen. Ik ben van plan om naar Nieuw Zeeland te gaan en een farm te kopen. Ik ga boeren....

— Boe....boeren? stotterde Charles. Be-doel je met kippen en varkens?

— Ja, wat dacht jij dan? Met honden en katten?

— Maar, John, dat meen je toch niet, sprak Maryse. Wat is er in vredesnaam met je aan de hand? Ik heb je nog nooit van die vreemde dingen horen zeggen. Ik begin waarlijk te geloven, dat je een zonnesteek hebt opgelopen.

— Misschien heb je wel gelijk, Maryse, antwoordde de Grote Avonturier.

Hij was er zichzelf volkomen van bewust, dat zijn woorden nogal vreemd klonken en een eigenaardige uitwerking op zijn vrienden moesten maken. Maar in wezen nam hij eigenlijk helemaal geen deel aan het gesprek, ondanks het feit, dat hij regelmatig antwoord gaf. Zijn gedachten waren druk bezig met de bankoverval, waarvan hij ongeveer een uurtje geleden getuige was geweest. Geen haar op zijn hoofd dacht er aan om in werkelijkheid een farm te gaan kopen en te gaan boeren. Charles had het heus wel bij het rechte eind gehad toen hij voorstelde zich met deze overval te gaan bemoeien. Templar had reeds dit voornemen gehad toen de boeven in hun wagens wegreden. Maar bepaalde redenen hielden er hem van terug om zijn plannen nu reeds openbaar te maken.

Ze waren enkele weken geleden uit Londen vertrokken teneinde eens te genieten van een heerlijke vakantie in ver-verwijderde landen. Doch waar de „Hurricane“, het vliegtuig van de avonturier, ook neerstreek, overal waren de vrienden terecht gekomen in een opwindend avontuur, die de gedachte aan vakantie geheel had doen vervagen. En hij wist maar al te goed hoe vooral de beide dames gevlust hadden op enkele maanden niets doen en

luieren, winkelen en teaan in luxe winkels en restaurants.

Maar steeds weer was het avontuur tussenbeiden gekomen, steeds weer was Templar gevangen geraakt in die beklemmende greep van de sensatie, die hem sedert zijn prille jeugd niet meer had losgelaten. En daarom ontrolde zich ook het ene avontuur na het andere. Vanuit Singapore waren ze naar Batavia gevlogen, waar ze enkele dagen vertoefd hadden en niets bijzonders hadden beleefd. De toestand was er verre van rooskleurig en het diepgaande meningsverschil tussen de Nederlandse regering en die van de Indonesische Republiek had een stempel op het leven aldaar gedrukt, waardoor de atmosfeer er bezwangerd was met atomen van haat en moord.

Daarom waren ze reeds na enkele dagen weer vertrokken om hun reis voort te zetten naar Australië, het kleinste werelddeel, dat als een geweldig eiland onder aan in de Stille Oceaan dreef.

De avondbladen brachten het nieuws van de bankoverval met vette koppen en drukten foto's af van het gebouw, de directeur, de kassiers, die onder bedreiging van stenguns hun kasgeld hadden moeten overhandigen en de hoofdinspecteur van politie, die met het onderzoek was belast.

Ongeveer een uur nadat de overval gepleegd was, had de hoofdcommissaris van politie van Sydney een brief ontvangen, die in alle dagbladen stond afgedrukt. De inhoud ervan luidde als volgt:

„Zeer geachte Hoofdcommissaris,
„Het doet mij leed niet het genoeg te
„kunnen smaken persoonlijk kennis met u
„te maken en genoodzaakt te zijn mij langs
„deze weg aan uw beminnelijke persoon-
„lijkheid voor te moeten stellen. Het spijt
„mij eveneens, dat ik u — door de over-
„val op de Bank of New South Wales —
„wat extra werk en hoofdbrekens bezorg,
„maar ik geef u de volle verzekering, dat
„ik u ten zeerste erkentelijk ben en zal
„blijven voor alle door u te nemen moeite
„met betrekking tot het ontmaskeren, aan-
„houden en voorgeleiden van ondergete-
„kende. Gezien de bedroevende wijze,
„waarop het economische leven zich ont-
„wikkelt en het feit, dat een eerlijk, hard
„werkend zakenman niet meer ten volle
„in staat is te voorzien in het onderhoud
„van zich en zijn gezin, heb ik mij genood-

„zaakt gezien mijn toevlucht te nemen tot
„andere, voor mij evenzeer onaangename
„handelwijzen en praktijken teneinde mij
„een nieuwe bron van inkomsten te schep-
„pen.

„U zult in de komende weken gelegen-
„heid krijgen meerdere malen kennis te
„maken met de wijze waarop ik voor mij
„en mijn naaste medewerkers een nieuw
„bestaan heb weten te creëren, waarbij zo-
„wel u als ik de voldoening zullen mogen
„smaken van een afdoende manier waar-
„op de in hoge mate toenemende werke-
„loosheid en verslapping van het politie-
„corps werd bedwongen.

„Vertrouwend op een prettige samen-
„werking tussen onze beide partijen teken
„ik met gevoelens van de meeste hoogach-
„ting en vriendelijke groeten,

OCTOPUS”

Templar legde de krant opzij en staarde enkele ogenblikken naar het witte plafond van zijn slaapkamer, waar hij zich op het bed had neergeveleid teneinde rustig de krantenverslagen over de roofoverval te kunnen bestuderen.

Het was allemaal zo eenvoudig en snel in zijn werk gegaan. Tegen half tien die ochtend hadden drie auto's voor het gebouw van de Bank of New South Wales gestopt en waren zeven mannen uitgestapt om het bankgebouw binnen te gaan. Eenmaal in de grote vierkan- te hall aangekomen hadden twee mannen zich met stenguns bij de deur opgesteld teneinde iedereen te beletten in of uit te gaan. De overige vijf mannen hadden zich op de loketten der kassiers geconcentreerd en de beamtten genoodzaakt de gehele geldvoor- raad over te geven. De twee mannen bij de deur hadden de aftocht gedekt en precies vier minuten na hun binnenkomst waren zij reeds weer verdwenen. Het geroofde bedraagt twaalf duizend pond, een zeer aanzienlijk be- drag, dat de dieven wel uiterst tevreden zal moeten stemmen.

De politie-autoriteiten achten het zeer on- waarschijnlijk, dat de bendeleider, die zich in zijn brief aan de hoofdcommissaris „OCTO- PUS” noemt, zelf aan de actie heeft deelge- nomen. Men gelooft veeleer, dat deze man zich achter de schermen houdt en alleen maar plannen ontwerpt en uitwerkt. Met betrek- king tot de identiteit van de „OCTOPUS” tast de politie volkomen in het duister, ter- wijl eveneens ieder signalement van de ove-

rige bendeleden ontbreekt. In bepaalde kringen vermoedt men te doen te hebben met een uit de Verenigde Staten overgestoken bende, die zich thans in Australië een reputatie wenst te verschaffen.

Templar plaatste zijn handen onder het hoofd en bleef geruime tijd roerloos liggen denken. Een „octopus“ was een achtarmige inktvis, die van alle zijden zijn prooi kon grijpen. De bende van de „Octopus“ bestond, met de leider zelf mee, ook uit acht personen, en zou ongetwijfeld ook aan alle kanten haar slag slaan.

Templar pijnigde zijn hersens over de mogelijkheid waarop hij contact met de bende zou kunnen krijgen. Voor hem stond het vast, dat de politie niet veel meer wist dan hij, hetgeen voor haar het onderzoek evenzeer zou bemoeilijken als voor hem.

Of hij zou eenvoudig moeten wachten tot de „Octopus“ voor de tweede maal zijn slag zou slaan, of wel hij zou een duik moeten nemen in de onderwereld van Sydney, waar hij evenwel geen enkele bekende had, die hem zou kunnen introduceren of verder helpen.

Plotseling schoot een idee door zijn hoofd en onmiddellijk stond hij naast zijn bed. Hij liep naar de salon, waar Maryse op een sofa lag te rusten.

— Zijn Charles en Ophelia er niet, Maryse? vroeg hij.

— Die zitten in de cocktail-bar, antwoordde het meisje.

— En James?

— James is nog niet terug uit de bioscoop. Hoezo, heb je ze nodig?

— Och, neen, niet direct.

Hij ging naast haar zitten op de sofa en greep haar beide handen.

— Luister eens, Maryse, zei hij, heb jij de krantenverslagen gelezen over die bankoverval?

— Ja, antwoordde ze terwijl haar ogen iets wijder opengingen. Je wilt me nu toch weer niet vertellen, dat je toch....

— Ja, Maryse, ik ga er achter aan. Ik heb aldoor reeds dat plan gehad. Vanaf het ogenblik, dat de boeven de bank uitrenden.

— Maar waarom ging je dan niet op Charley's voorstel in? vroeg Maryse verbaasd.

— Ik wilde afwachten wat de dagbladen zouden schrijven. Ik gaf er de voorkeur aan te wachten totdat ik wist hoe groot het bedrag was, dat gestolen werd.

— Het is nogal de moeite, hè?

— Ja, twaalf duizend pond. Daar zou je een lange tijd mee kunnen winkelen, hè, kind?

— Wat zou die Octopus voor een man zijn?

— Een benedeider met een goed stel hersens. Uit de wijze waarop hij die brief schreef blijkt wel, dat het iemand is met een deugdelijke ontwikkeling. Misschien schreef hij wel de waarheid toen hij zei, dat hij in het zakenleven niet meer genoeg kon verdienen en naar een andere bron van inkomsten uit moest zien.

— Maar mij dunkt, dat je toch een behoorlijke scholing moet hebben alvorens je tot zo'n brutale bankoverval over kunt gaan.

— Och, dat ligt er aan. De Octopus is de man, die alle plannen ontwerpt en uitvoert. Zijn staf bestaat ongetwijfeld uit mannen van het „milieu“, die een jarenlange praktijk hebben in dergelijke zaken.

— Dus, John, je bindt de strijd aan met de Octopus?

— Ja, op bed liggend heb ik hem in alle stilte de oorlog verklaard.

— Maar hoe wil je contact met hem krijgen als je niet eens weet wie hij is of waar hij woont?

— Hem eenvoudig uit zijn tent lokken. De Bank of New Wales was voor hem een object, dat al zijn aandacht opeiste, omdat het geld voor het grijpen lag. Wij zullen een aas voor hem uitzetten in de vorm van een serie kostbare juwelen.

— Bedoel je de sieraden, die je op het eiland Gyri te pakken kreeg? (1)

— Neen, dat is uiteindelijk allemaal gestolen goed, dat we beter in de „Hurricane“ kunnen laten zitten. Neen, ik heb een ander plannetje bedacht en jij zult me daarmee behulpzaam moeten zijn.

— Ik? O, ik vind het best. Zeg maar wat ik doen moet. Wanneer beginnen we?

— Ssst, niet zo overhaast. We hebben tijd genoeg omdat we de Octopus gelegenheid moeten geven even op adem te komen van de emotie, die die twaalf duizend pond hem ongetwijfeld bezorgden. We gaan heel voorzichtig en doordacht te werk, Maryse. We zullen de Octopus op zeer sluwe wijze uit zijn tent moeten lokken en daarbij oppassen, dat wij niet de indruk wekken achter hem aan te zitten. Daarmee zouden we een hele hoop kunnen verknoeien.

(1) Zie No. 35 „De Tempel des Doods“

— Maar hoe doen we het dan, John?

— Ik ga morgenochtend naar één van de voornaamste juweliers van Sydney en probeer daar een groot aantal volmaakte imitaties van juwelen te krijgen. Wat het kost kan me niet schelen. Vervolgens laat ik in de dagbladen een berichtje opnemen, dat Madame Maryse Choisy, een bekende persoonlijkheid in de Parijse en Londense society, bij haar terugkeer in het Victoria Hotel tot de ontstellende ontdekking kwam, dat al haar juwelen, met een gezamenlijke waarde van acht duizend pond, uit haar slaapkamer waren verdwenen. Juist toen zij de politie wilde verwittigen kwam haar bediende binnen, die haar vertelde de juwelen ergens in de salon te hebben verstopt uit vrees dat ze tijdens de afwezigheid van zijn meesteres zouden worden gestolen. Vind je dat niet aannemelijk?

— Ja, het klinkt wel aannemelijk. Maar dacht je, dat er mensen zouden zijn, die voor acht duizend pond juwelen in hun slaapkamer achter laten? Ik voor mij geloof veeleer, dat mensen, die voor zo'n hoog bedrag aan sieraden bij zich hebben, deze in de kluis van het hotel laten opbergen.

— Denk dat niet, Maryse. Ik weet tientallen mensen, die er de voorkeur aan geven hun kostbaarheden eenvoudig onder het hoofdkussen van hun bed te verstoppelen dan ze in de safe van een hotel te deponeren.

— En dacht je dat de Octopus hierop zou reageren met een bezoek aan mijn slaapkamer?

— Hoe hij er op reageren zal weet ik natuurlijk niet. Maar ik ben er stellig van overtuigd, dat hij iets van zich zal laten horen.

En John Templar hoorde inderdaad iets van de Octopus. De volgende morgen ging hij naar de zaak van Holbein, Stein & Sons Ltd, de grootste en tevens voornaamste juwelier van Sydney, zo niet van geheel Australië. Hij vroeg een onderhoud aan met de heer Holbein persoonlijk, die hij het geval in korte bewoordingen uiteenzette.

— U moet tenslotte goed begrijpen, Mr. Holbein, zei Templar, die zich had voorgesteld als Sir Neville Carlisle, dat het ook in uw belang is, dat de Octopus binnen zo kort mogelijke tijd gegrepen wordt. Want ditmaal heeft hij zich tevreden gesteld met een twaalf duizend pond aan papiergeld uit de Bank of New South Wales, maar een volgende keer zal in het voorbijgaan zijn oog vallen op de

indrukwekkende etalages van de firma Holbein, Stein & Sons Ltd.

— U... U... bedoelt, dat hij zal proberen mijn winkel leeg te roven? stotterde de firmant van het juweliersbedrijf.

— Ongetwijfeld, Mr. Holbein. Hij zal niet door kunnen blijven gaan met het leegroven van banken. Eén keer kan zoiets gelukken, maar een tweede keer zou hij tegen de lamp kunnen lopen.

— En wat verlangt u nu ook al weer precies van mij? vroeg de juwelier.

— Ik verlang van u, dat u mij een schitterende serie imitatie-sieraden verkoopt. Op de één of andere manier breng ik deze sieraden onder de aandacht van de Octopus, die er ongetwijfeld op af zal komen als een mug op een brandende kaars. En dat zal voor mij het ogenblik zijn om toe te slaan. Hebt u imitaties?

— Ja, vanzelfsprekend, Sir Neville. Die hebben wij altijd.

— En zoudt u een collectie samen kunnen stellen, waarvan met het blote oog niet te zeggen is of ze vals of echt zijn?

— Maar natuurlijk, Sir Neville. Ik heb schitterende imitaties, die zelfs voor een kenner verwarring zouden kunnen stichten. Maar hoe wilt u ze onder de aandacht van de Octopus brengen?

— Het is mijn plan om deze imitaties door een vriendin van mij op een fuifje dat ik zal organiseren, te laten dragen. Van te voren dient natuurlijk de Octopus door middel van een kort krantenberichtje hierop te worden geattendeerd. Dat is alles.

— Goed, Sir Neville, ik zal u een collectie imitaties verkopen, doch u zoudt mij een zeer groot genoegen kunnen doen door de sieraden na de arrestatie van de Octopus weer aan mij terug te verkopen. U zult begrijpen, dat ik ze voor andere doeleinden nodig heb.

— Dat vind ik uitstekend, Mr. Holbein. Laat u mij eens wat van uw imitaties zien.

Ze werden hem getoond en als groot juwelienkenner stelde hij zelf een collectie samen, die nauwelijks van een echte was te onderscheiden. Hij betaalde Mr. Holbein niettemin twee honderd pond en ging heen.

Diezelfde avond stond er in de dagbladen een kort berichtje, waarin gezegd werd, dat Sir Neville Carlisle in het Victoria-Hotel een intiem feestje zou geven, waarop Madame Maryse voor enkele duizende ponden aan juwelen zou dragen.

Of nu Mr. Holbein van Holbein, Stein & Sons Ltd. zijn mond een beetje voorbij heeft gepraat dan wel dat Mr. Octopus Templar's strategie heeft voorzien viel niet met zekerheid te zeggen, doch het was een feit, dat de brief, die Templar tegen circa tien uur des avonds ontving, hem een klein beetje uit het evenwicht sloeg.

Het epistel luidde:

„Zeer Geachte Sir Neville,

„Evenals voor de Hoofdcommissaris van „Politie doet het mij ook voor u leed, dat „ik slechts langs deze wijze met u in con- „tact kan komen en dat ik niet het genoe- „gen vermag te smaken van een persoon- „lijke kennismaking, waarbij wij ongetwij- „feld gelegenheid te over zouden hebben „om onze wederzijdse gedachten uit te „wisselen. Drukke werkzaamheden en aan- „gelegenheden van uiterst gewicht nopen „mij echter u een brief te schrijven ten- „einde u datgene te zeggen, wat mij op „het hart ligt.

„Ik ben u ten zeerste erkentelijk voor „de spontane wijze waarop gij uw belang- „stelling voor mijn persoon hebt getoond „en de wijze waarop gij mij via de pers „hebt uitgenodigd om u een bezoek te „brengen, kunnen door mij ten stelligste „worden geapprecieerd. Helaas, geachte „Sir Neville, ook ik heb mijn voorkeuren „in dit leven en aangezien ik nog steeds „de voorkeur geef aan echte juwelen bo- „ven valse, zie ik mij tot mijn grote spijt „verplicht van uw allervriendelijkst aan- „bod af te zien in de hoop, dat u voor „mijn persoon in deze aangelegenheid een „remplaçant zult kunnen vinden. Noch ik „noch enig lid van mijn staf zal dus op „het door u geprojecteerde feestje aanwe- „zig kunnen zijn, ook al omdat wij voor „het ogenblik belangrijker dingen te doen „hebben. Mocht u nog eens iets hebben, „dat in overeenstemming is met mijn „smaak en voorkeur, dan zal ik gaarne een „nieuwe uitnodiging in de pers tegemoet zien.

„Inmiddels verblijf ik met gevoelens „van verschuldigde hoogachting en vrien- „delijke groeten,

OCTOPUS"

Met een flauwe glimlach op de lippen toonde Templar het briefje aan zijn vrienden, die het ieder om beurten met stijgende belangstelling lazen.

— In ieder geval is het een kerel, die respect afdwingt, John, was Charles van mening.

— Daarin geef ik je volkomen gelijk, Charley, antwoordde de avonturier, en juist daarom een reden te meer om met hem in contact te komen. Hij blijkt een sluwe vogel te zijn, die over een enorme dosis brutaliteit en doortastendheid beschikt. Ik vecht graag tegen zulk soort mensen. De overwinning bevredigt je in zo'n geval aanzienlijk meer.

— Maar hoe zou hij te weten zijn gekomen, dat die juwelen vals zijn? vroeg Maryse.

— Ik neem aan, dat Holbein zijn mond voorbij heeft gepraat en dat Mr. Octopus over een buitengewoon goede inlichtingendienst beschikt. Anders weet ik het ook niet.

— In ieder geval is de huidige stand 1—0 voor Octopus, concludeerde Ophelia met een sarcastisch glimlachje. En ik heb er zo'n idee van, dat John dat niet goed zal kunnen zetten. De eerste klap is een daalder waard, Johnny.

— Maar de tweede misschien het dubbele, Ophelia. Het komt er maar op aan waar hij terecht komt.

— Als het maar niet op jouw hoofd is, lachte Charles, de brief aan zijn vriend teruggevend. In ieder geval blijkt het een vent te zijn met een goede opvoeding. Dat kan een hoop waard zijn.

Zojuist verscheen nr. 27 van

SPIONNAGE

De Radio-actieve Straal

Een reeks spannende avonturen
van de Amerikaanse spion
DENNIE RAMON

*

Verkrijgbaar bij elke kiosk of tijdschrift-
verkoper

*

Reeds verschenen nummers op aanvraag
verkrijgbaar bij

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF, AMSTERDAM
Rokin 174 - Telefoon 32540 - Giro 53216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Van Hersteenstraat 5 - Tel. 95895 - P. C. 403672

HOOFDSTUK II.

Waarin Charles en Ophelia hun tijd verdoen met zonnebaden terwijl de verloofde van Mr. Willmer haar dag door moet komen met het verkopen van sterk riekende parfums.

De volgende dag zat John Templar voor de tweede maal in het privé-kantoor van Mr. Holbein. Hij had zich hierheen begeven ten einde de imitatie-juwelen terug te brengen en de twee honderd pond weer in ontvangst te nemen, aangezien zijn geprojecteerd feestje om bekende redenen niet door zou gaan.

— Ik begrijp alleen niet, hoe Mr. Octopus van mijn plannen op de hoogte was, sprak Templar. Het kan haast niet anders of u, Mr. Holbein, hebt met iemand er over moeten spreken.

— Maar, Sir Neville, riep Mr. Holbein verschrikt uit, u wilt toch niet insinueren, dat ik bevriend ben met die Mr. . . . eh. . . Octopus?

— Verre van dat, Mr. Holbein. Ik zou er best een eed op durven doen, dat u niet met hem bevriend bent, maar het blijft een feit, dat Mr. Octopus van mijn plannen op de hoogte was. En zelfs al had hij dat berichtje in de pers doorzien, dan nog kon hij niet weten hebben, dat Madame Choisy valse juwelen zou dragen. Hebt u er werkelijk met niemand over gesproken?

— Eh. . . ja. . . dat wil zeggen. . . met niemand is een beetje veel gezegd, maar toch heus niet met de eerste de beste, Sir Neville. Ik vertelde het uiteraard tegen mijn compagnon, Mr. Stein, en tegen onze procuratiehouder, Mr. Willmer. Maar verder heb ik er geen woord over gesproken. Zelfs thuis niet tegen mijn vrouw. U kunt toch niet aannemen, dat Mr. Stein of Mr. Willmer de Octopus zijn of ook maar met hem in verbinding staan.

— Dat wil ik ook niet beweren, Mr. Holbein. U moet mij vooral niet misverstaan. Maar Mr. Stein en Mr. Willmer kunnen het op hun beurt weer tegen derden verteld hebben en zo voort, totdat uiteindelijk Mr. Octopus of één van diens medewerkers het ter ore is gekomen.

— Tja, zuchtte Mr. Holbein, die mogelijkheid bestaat theoretisch natuurlijk wel, maar of dit het geval is betwijfel ik toch ten zeerste, Sir Neville.

— Volgens mij blijft er geen andere mogelijkheid over. U en ik waren de enige personen, die iets van dit plan afwisten. Ik heb er met niemand over gesproken, dus moest u het wel geweest zijn. Het is zuiver een kwestie van combineren en deduceren, zoals Sherlock Holmes het ook deed.

Mr. Holbein staarde enkele ogenblikken schuld bewust voor zich uit en stak een sigaret op.

— Kunt u niet een ander plan bedenken waarbij ik u behulpzaam zou kunnen zijn, Sir Neville. Ik zou graag alles in het werk stellen om mijn fout te herstellen.

— Ik ben inderdaad verplicht mijn toevlucht thans tot een ander middel te nemen, doch ik vrees, dat het ditmaal geen diamanten kunnen zijn, die als lokaas zullen moeten dienen. Mr. Octopus zal zich wel er van weerhouden om, thans op dergelijke in het oog lopende invitaties in te gaan.

— Maar. . . maar. . . wij zouden eventueel zijn aandacht op onze zaak kunnen vestigen. . . eh. . . natuurlijk moet de hele straat dan door agenten worden afgezet. Dat spreekt vanzelf.

— Ik denk, Mr. Holbein, dat u door uw al te grote vlotheid van spreken zijn aandacht reeds zelf op uw zaak gevestigd hebt. Ik zou er een eed op durven doen, dat u dezer dagen bezoek van Mr. Octopus' mannen kunt verwachten.

— Maar. . . maar. . . dan moeten wij de politie waarschuwen. Onze zaak herbergt enkele tienduizenden ponden aan juwelen. . . ik mag het risico niet lopen, dat alles door die boeven wordt gestolen. . . dat gaat niet, Sir Neville. . . of hebt u soms een ander plan? . . .

— Ja, ik heb inderdaad een ander plan, Mr. Holbein. Kijkt u eens hier. Uw bedrijf met alle voorraad is naar ik meen te mogen veronderstellen ruimschoots verzekerd.

— Inderdaad. De voorraad alleen al is verzekerd tot een bedrag van vijftig duizend pond.

— Precies. Wanneer deze voorraad nu op het ogenblik laten we zeggen twintig duizend pond bedraagt en deze helemaal zou worden gestolen, dan zal de verzekeringsmaatschappij u in ieder geval voor het volledige bedrag schadeloos stellen. Niet waar?

— Ik neem aan van wel.

— Juist. U zoudt dus een eventuele diefstal van de voorraad kunnen riskeren, aan-

gezien hieraan voor u geen geldelijke verliezen zijn verbonden. Daarom wilde ik u voorstellen, dat ik het werk doe van de politie. Met andere woorden ik houd dag en nacht de wacht voor uw zaak en laat mij regelmatig aflossen door mijn vrienden. Zodra ik enkele wagens zie stoppen en mannen naar binnengaan,, die na enkele ogenblikken weer naar buiten komen, rijd ik ze achterna en tracht hun schuilplaats te vinden.

— En denkt u dan dat er een redelijke kans zal bestaan, dat ik alle sieraden terug zal krijgen? vroeg Mr. Holbein.

— Die kans is zéér, zéér groot, Mr. Holbein, stelde Templar de juwelier gerust. Zij zullen ze niet onmiddellijk kunnen en durven verkopen en zullen waarschijnlijk proberen ze het land uit te brengen.

— Tja, het lijkt me toch werkelijk beter, Sir Neville, dat ik eerst eens met mijn compagnon, Mr. Stein, praat alvorens op uw voorstel in te gaan.

— En waarom ook niet met uw procuratiehouder, Mr. Willmer? Dan kunnen zij het weer tegen hun bureu vertellen en zo voort totdat Mr. Octopus er weer achter komt en..

Hij brak zijn zin plotseling af omdat de deur van het privé-kantoor was opengegaan en een onbekende man, met een stengun in de hand naar binnenkwam. Eén beweging van het wapen was voldoende om de beide mannen te doen opstaan en hun handen in de hoogte te steken.

— Maak die safe open, mister, siste de man tussen zijn tanden. En vlug of ik maak er een vergiet van.

Mr. Holbein stond te trillen als een juffershondje, dat in een teil met ijswater is gevallen en gehoorzaamde zonder één woord te zeggen. Hij nam zijn sleutels te voorschijn en opende de grote brandkast, die in een hoek van het vertrek stond.

De man gooide een linnen zak voor de juwelier op de grond neer en zei:

— Stop de hele poet daarin, mister, de hele poet, hoor je.

Mr. Holbein gehoorzaamde zwijgend terwijl Templar naar een mogelijkheid zocht om uit deze pijnlijke situatie te geraken. Mr. Octopus had er dus geen gras over laten groeien en had zijn medewerkers reeds de volgende dag naar de winkel van Holbein, Stein & Sons Ltd. gestuurd.

De gangster nam de gevulde zak van Holbein weer in ontvangst en dwong het twee-

tal hem voor te gaan naar de winkel, waar tegen één der wanden al het personeel en een aantal klanten stonden, terwijl twee mannen bij de deur de wacht hielden en de overige vier druk doende waren hun linnen zakken te vullen met de schat van sieraden, die in de vele vitrines geëtaleerd lag.

Voorbijgangers op straat merkten niets van hetgeen zich in de winkel afspeelde en toen een nieuwe klant naar binnen wilde, opende één der mannen beleefd de deur, liet hem binnenkomen en plaatste hem onmiddellijk tegen de muur naast de andere klanten.

De gangsters gingen zeer rustig en vlug te werk en Templar keek met een zeker respect naar de categorische wijze waarop zij hun werk onderling hadden ingedeeld. Binnen enkele ogenblikken waren alle vitrines leeg, en was de gehele winkel met uitzondering van het tafelzilver, dat de mannen in verhouding tot de omvang en het gewicht waarschijnlijk te laag in waarde achtten.

De man, die het privé-kantoor was binnengedrongen wierp een onderzoekende blik in het rond, gaf toen het sein tot het vertrek, waarop de mannen, onder dekking van de twee schildwachten bij de deur, geordend en rustig de winkel verlieten en in de buiten geparkeerd staande wagens stapten. Toen verlieten ook de twee andere mannen als laatsten de winkel en haastten zich om in de reeds op gang gekomen auto's te springen.

Hoe beduusd en perplex het personeel en de klanten ook zijn mochten, één der aanwezigen scheen geen enkel ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest te hebben verloren. Het was John Templar, die onmiddellijk, als door een slang gebeten, naar voren sprong, zijn pistool uit zijn zak trok en de deur opende om naar buiten te vliegen.

Juist toen de laatste man op het punt stond in de wagen te springen vuurde Templar op zijn benen. De man slaakte een kreet en tuimelde achterover op het trottoir, waar hij roerloos bleef liggen: Onmiddellijk snelden mensen toe, doch op hetzelfde ogenblik weerklonk een ratelend geluid. Templar had gezien hoe een stengun uit een geopend portier-raampje van de laatste wagen was gestoken en nog juist op tijd had hij zich in een portiek kunnen terugtrekken toen de stengun vuur begon te spuwen. De menigte stooft uit-een en liet de man op het trottoir met rust. In een minimum van tijd was het trottoir geheel verlaten en toen eindelijk na verloop

van lange tijd Templar als eerste weer te voorschijn kwam waren de drie auto's reeds lang uit het gezicht verdwenen. Hij knielde naast de man op het trottoir neer en stelde vast, dat zijn lichaam door tientallen kogels doorzeefd was en dat de levensgeesten reeds waren geweken.

De Octopus scheen niet toe te staan, dat één van zijn mannen in de handen der justitie viel, waardoor de gangsters — toen zij in de gaten kregen, dat zij hun collega niet meer mee konden krijgen omdat hij vanuit de winkel was aangeschoten — de man eenvoudig hadden gemित्रailleerd opdat hij nooit enig geheim zou kunnen verraden.

Zeker, een zeer doeltreffende methode, doch de Octopus zakte op dat ogenblik bij Templar in diens achting, omdat hem gebleken was, dat er zelfs niet voor een moord werd teruggedeinsd.

***

Uiteraard stelde de politie, die kort daarop in grote getale ter plaatse was een uitgebreid onderzoek in doch er werd geen enkel spoor gevonden, dat ook maar enigszins op de identiteit der ongenode bezoekers kon wijzen. Het gehele geval had zich precies binnen zes minuten afgespeeld en hoewel de in de winkel aanwezige klanten en het personeel hun best deden om signalementen op te geven, tastte de politie toch volkomen in het duister. Er waren zeven mannen in de winkel geweest en de politie kreeg ongeveer zestien verschillende signalementen.

Alleen Templar had enkele types grondig in zich opgenomen en hij wist, dat hij ze slechts één keer behoefde tegen te komen om te weten, wie zij waren. Hij vertelde de politie echter niets en keerde kort daarop naar zijn hotel terug waar hij het gehele voorval in geuren en kleuren aan Maryse verhaalde, die met stijgende belangstelling en verbazing zat te luisteren.

— Maar hoe is het in vredesnaam mogelijk om bij klaarlichte dag een juwelierszaak te plunderen, riep ze ontsteld uit. Ik had gedacht, dat zoiets alleen maar in Amerika kon gebeuren en dan nog alleen maar volgens de kranten.

— Och, antwoordde Templar, terwijl hij zich languit op de sofa uitstrekte, in wezen is er niets gemakkelijker dan overdag een juwelierszaak leeg te halen, vermits je maar over voldoende mensen beschikt om het pu-

bliek in bedwang te houden. Vergeet niet dat je des nachts altijd tot inbraak over moet gaan met alle gevolgen van dien, zoals alarm-schellen, surveillerende nachtwakers en politie-agenten, terwijl je overdag eenvoudig naar binnen stapt, de klanten en het personeel met wapens in bedwang houdt en weer wegwandelt.

— Behalve dan dat je de kans loopt van achteren neergeschoten te worden wanneer een zekere Sir Neville Carlisle toevallig in de buurt is.

— Tut, tut, denk niet dat ik de man doodde, Maryse, verweerde Templar zich. Ik kreeg nog net de kans om op zijn benen te schieten waardoor hij genoodzaakt was op het trottoir achter te blijven. Maar het waren zijn collega's die hem het eeuwige zwijgen oplegden, tens einde te voorkomen dat hij tegenover de politie zou doorslaan.

— Dus uiteindelijk heb je nog niets bereikt door die man aan te schieten, stelde Maryse vast.

— Neen, ik kon onmogelijk weten, dat de mannen van de Octopus zelfs niet voor een moord terugdeinsden. Ik had juist willen trachten door middel van die ene man iets naders omtrent de bende-leider te weten te komen. Enfin, een volgende keer beter zullen we hopen.

— Ja, maar wanneer komt die volgende keer?

— Maak je daar maar niet ongerust over, kindjelief. De Octopus zal zich door zijn behaald succes dermate geveleid en machtig voelen, dat hij vandaag of morgen te ver gaat en te veel risico op zich neemt. Dan komt de overmoed, die al menige gangster noodlottig is geworden. Zeg, waar hangen Ophelia en Charles nu weer uit?

— Ze zijn naar het strand gegaan en zouden ons vanmiddag om vijf uur in de Ascot Club ontmoeten om iets te drinken voor het diner. James is vandaag gaan zeilen met een gehuurde boot. Hij heeft aan Charles toestemming gevraagd.

Plotseling zat Templar recht overeind en staarde in gedachten naar buiten.

— Wat is er? vroeg de jonge Française.

— Maryse, zou je geen lust hebben om Ophelia en Charles aan het strand gezelschap te houden?

— Ja, natuurlijk, liever dan de hele dag in die warme stad rond te hangen. Ga jij dan niet mee?

— Neen, kindje, ik krijg een hele drukke dag vandaag en zal blij zijn als het wat koeler wordt. Laat je niet door mij je dag verknoeien maar neem een taxi en laat je naar het strand brengen. Weet je ongeveer waar ze uithangen?

— Ja, dat hebben ze gezegd voor het geval wij ook nog mochten komen.

— All right, kindjelief, grijp je badpak en ga er vandoor. Ik zie jullie om vijf uur in de Ascot Club.

Hij schoot zijn colbertje aan, gaf haar een vluchtige kus op het voorhoofd en was dan al weer verdwenen.

Voor de tweede maal die ochtend keerde hij naar de winkel van Holbein, Stein & Sons Ltd. terug, waar de directie met het personeel bezig was vast te stellen wat er precies verdwenen was. Enkele verzekeringsagenten neusden nieuwsgierig rond onder de achtergebleven kostbaarheden.

— Mr. Holbein, wendde hij zich tot de ene directeur, ik wilde u nog even storen omdat ik hoogstwaarschijnlijk via u of uw personeel tot de identiteit van de Octopus zal kunnen doordringen.

— Maar, Sir Neville, ik zie niet in op welke wijze u dat zou willen bereiken. U begrijpt mij natuurlijk goed, wanneer ik u verzeker, dat ik niets liever zou willen dan dat die hele bende binnen de kortst mogelijke tijd zal worden ingerekend.

— Juist daarom moet u mij met alle u dienste staande middelen helpen, Mr. Holbein. Ik heb als particulier-detective in Londen en vele andere landen van Europa alsmede in Amerika heel wat ervaring opgedaan, en juist als particulier-detective ben ik niet gebonden aan de reglementen van een officieel politiecorps. Ik heb mijn eigen methoden, die vele malen doeltreffender zijn gebleken dan die van de politie.

— Hoe kan ik u helpen, Sir Neville? vroeg Mr. Holbein, die schijnbaar in een stadium was beland waarin hem nog maar weinige dingen konden schelen.

— U vertelde dus mijn plan aan Mr. Stein, uw compagnon, en aan Mr. Willmer, uw procuratiehouder. Verder sprak u er met niemand over is het wel?

— Neen, met niemand.

— Dat weet u toch zeker?

— Volkomen zeker, Sir Neville.

— Goed. In dat geval zou ik graag enkele

ogenblikken met uw compagnon willen spreken. Zou dat mogelijk zijn?

— Vanzelfsprekend, Sir Neville. Gaat u maar mee naar zijn kamer, dan zal ik hem wel bij u brengen.

Holbein ging de avonturier voor naar het privé-kantoor van Mr. Stein, die enkele ogenblikken later door diens compagnon aan de pseudo-detective werd voorgesteld, waarna Mr. Holbein zich weer discreet terugtrok.

Mr. Stein was een lange, magere veertiger met een lelijk, gladgeschoren gezicht, waarin een paar schrandere ogen de bezoeker onderzoekend aankeken.

— Mr. Holbein heeft mij in het kort verteld wat u wilde, Sir Neville, begon de juwelier. Ik ben natuurlijk erkentelijk voor iedere hulp, die ons in de gegeven omstandigheden wordt geboden en ik kan u wel de verzekering geven, dat uw bemoeiingen — zo zij met succes bekroond mochten worden — niet onbeloofd zullen blijven. Ik ben tevens van mening, dat onze verzekeringsmaatschappij er bovendien wel een aardig bedrag voor over zal hebben om alle kostbaarheden terug te vinden. Ik aanvaard uw hulp dus met beide handen en zal van mijn kant alles in het werk stellen om u eventuele assistentie te verlenen, voor zover dit in mijn vermogen mocht liggen.

— Dat is zeer vriendelijk van u, Mr. Stein, en het zal mijn werkzaamheden aanzienlijk verlichten. Er is echter maar één vraag, die werkelijk belangrijk is om aan u gesteld te worden. En wel deze: Mr. Holbein vertelde u gisteren van mijn plan om de Octopus met behulp van een collectie imitatie-juwelen aan te lokken. Dit plan mislukte — zoals u reeds weet — omdat de Octopus van mijn voornemen op de hoogte was gekomen. Hij stuurde mij gisteravond een heel keurig briefje waarin hij mijn verkapte invitatie in de pers van de hand wees. Mijn vraag is nu: hoe kon de Octopus weten, dat ik hem door middel van imitatie-juwelen wilde aantrekken? Buiten mij wist alleen Mr. Holbein het, die het verder vertelde aan u en aan Mr. Willmer, uw procuratiehouder. Ik neem graag aan, dat u niet de Octopus bent en dat u evenmin met hem bevriend bent. Van Mr. Willmer ben ik bereid hetzelfde te geloven alhoewel ik de man nog niet heb ontmoet. Dus waren er buiten mij om drie mensen, die van mijn plan afwisten: Mr. Holbein, u en Mr. Willmer. Mr. Holbein gaf mij reeds de verzekering, dat hij er met niemand anders over sprak. Hem kunnen

we dus gevoegelijk reeds uitsluiten. Maar u, Mr. Stein, me wie sprak u er verder nog over?

— Ik? vroeg de juwelier nadenkend. God, ja, met wie heb ik er nog over gesproken? Het is al weer een hele dag geleden en eigenlijk interesseerde het geval me maar matig.

— Maar toch niet matig genoeg om het nog eens met een derde te bespreken.

— Nu ja, onder een borrel komen de vreemdste onderwerpen naar boven. O, ja, wacht u eens even. Ik zat gisteren met Fred en Stella aan de bar in de Normandy Bar. Hun heb ik het verteld. Ja, ja, nu herinner ik het me weer.

— En wie zijn precies deze Fred en Stella, als ik vragen mag?

— Fred Rosenberg is één van de beste advocaten van Australië en een heel intieme vriend van mij. Stella Morris is zijn... eh... ja... hoe zal ik...

— Zijn maitresse, bedoelt u?

— Tja, ja, zo heet dat geloof ik wel, ja. In ieder geval is hij een beste kerel, die niets met octopussen of iets dergelijks te maken heeft.

— En die Stella Morris?

— Och, zij is een beste meid, die al een jaar of drie bij hem is.

— Sprak u lang over het geval? vroeg Templar.

— Mmmm, nou dat weet ik niet zo precies meer. Misschien een kwartiertje. Fred suggereerde toevallig nog, dat uw hele onderneming wel eens in het water zou kunnen vallen, omdat een werkelijke sluwe gangster niet in zo'n verkapte invitatie trapt. Ja, dat zei hij, en hij had gelijk ook blijkt nu achteraf. Ja, Fred is een zeer handige jongen. Hij heeft al heel wat zaakjes behandeld en zijn naam wordt met de dag bekender. Hij heeft zelfs al aanbiedingen gehad uit Engeland. „Waarom zou ik me vermoeien met een lange reis, wanneer ik hier meer dan genoeg verdien?“ zegt hij altijd. En ik kan hem geen ongelijk geven. U?

— O, neen, hij heeft groot gelijk. Zit hij iedere avond in de Normandy-Bar?

— Ja, tenzij hij een afspraak heeft. Maar als het enigszins kan is hij er altijd tegen een uur of zes. Desnoods maakt hij een zakelijke afspraak in de bar. Stella is er ook altijd. Ik trouwens ook. Ik wil u met genoegen eens aan hem voorstellen.

— Dat zou niet onprettig zijn, Mr. Stein, want de kans bestaat, dat Mr. Rosenberg en

Miss Morris op hun beurt weer aan anderen over het geval gepraat hebben. Door deze keten te volgen moet ik uiteindelijk bij de Octopus aankomen zou ik zeggen.

— Ja, theoretisch wel, natuurlijk. Maar of u dat werkelijk zal gelukken is nog te bezien. Er hoeft maar een schakel te zijn, die niet de waarheid spreekt...

— Maar dan heeft die schakel ook redenen om de waarheid te verzwijgen en staat hij dus hoogstwaarschijnlijk met de Octopus in verbinding. In ieder geval laat ik me nu nog niet ontmoedigen en volg het spoor tot ik dood loop. U hebt er verder niet met anderen over gesproken?

— Neen, absoluut niet. Ik weet dit heel pertinent.

— Dan moet ik u hartelijk bedanken, Mr. Stein. Ik zal zorgen vanavond om ongeveer zes uur in de Normandy Bar te zijn. Nu zou ik graag even met Mr. Willmer willen spreken.

— Uitstekend. Blijft u maar hier zitten. Ik stuur hem wel naar u toe. Tot vanavond dan, Sir Neville.

— Tot vanavond, Mr. Stein.

Enkele ogenblikken later trad Mr. Willmer het privé-kantoor van zijn patroon binnen. Hij was een beleefde, goed gemanierde, en keurig geklede jongeman van omstreeks drie à vijf en dertig jaar. Hij sprak weinig, gaf correcte antwoorden en maakte werkelijk op het eerste gezicht een uitstekende en sympathieke indruk. Het gehele geval scheen hem enigszins te hebben aangegrepen en hij was kennelijk nerveus toen Templar zichzelf aan hem voorstelde.

— U bent nogal zenuwachtig, geloof ik? begon de avonturier.

— Ja, Sir Neville, misschien kunt u het begrijpen, maar ik werk nu precies zeven jaar bij de firma en nog nooit heb ik iets van een gangster gezien totdat er vanochtend plotse-ling zeven tegelijk binnenvallen en de hele winkel leegplunderen. Dat heeft een diepe indruk op me gemaakt, Sir Neville. Ik heb zo iets dergelijks wel eens in een Amerikaanse film gezien, maar nooit geloofd, dat het in werkelijkheid ook wel gebeurde.

— Ja, ja, u hebt gezien, dat dit wel het geval is. Luistert u eens goed, Mr. Willmer. Zoals Mr. Stein u wellicht reeds verteld heeft, ben ik een particulier-detective, die zich de gedragingen van de Octopus heeft aangetrokken. Ik ben dus van plan deze man en diens

bende te ontmaskeren, hetgeen niet mee zal vallen. U kunt mij evenwel misschien daarbij helpen.

— Ik... ik? stotterde de jongeman.

— Ja, u, Mr. Willmer. Gisteren vertelde Mr. Holbein u, dat ik een bepaald plan had ontworpen om door middel van imitatie-juwelen de Octopus aan te trekken. Dit plan viel hopeloos in het water omdat de Octopus van mijn voornemen op de hoogte scheen te zijn gekomen. Nu wil ik te weten zien te komen hoe de Octopus met mijn plannen bekend is geraakt. Mr. Holbein, Mr. Stein en u wisten alleen maar van mijn plan af. Ik weet met wie Mr. Holbein en Mr. Stein er over spraken. Nu is mijn vraag: aan wie vertelde u mijn plan?

— Aan... aan... aan... n...n... n... niemand, Sir.. Neville, stotterde Willmer terwijl hij zich onrustig op zijn stoel heen en weer bewoog.

— Kom, kom, Mr. Willmer, dat kunt u niet menen? Ik voel, dat u er wel met iemand over hebt gesproken. Heus, ik vind het niet zo erg. Het is nu eenmaal gebeurd en er valt niets meer aan te veranderen. Maar werkt u mij nu niet nog meer tegen door de waarheid te verzwijgen. Daarover zullen uw patroons zeer onstemd zijn. Tenslotte spraken zij er zelf ook met anderen over en dit vertellen zij mij ook eerlijk. Vertelt u mij nu ook met welke mensen u er over sprak.

— Ik vertelde het alleen zo terloops aan mijn verloofde, antwoordde Willmer met neergeslagen ogen.

— Aan uw verloofde? Zo, dus u bent verloofd?

— Eh... verloofd is eigenlijk niet het juiste woord, Sir Neville. Ik ben... eh... ik heb... verkering, zoals men dat noemt. Ik heb een goede vriendin, en met haar heb ik er zo heel even maar over gesproken.

— En zij heeft het natuurlijk weer aan een andere vriendin verteld. We krijgen dus een tweede ketting te volgen, die wel uit meerderde schakels zal bestaan, denk ik.

— Wat... wat... bedoelt u?

— O, neen, niets, ik dacht even hardop. Vertelt u mij eens, Mr. Willmer, hoe heet uw verloofde en waar kan ik haar bereiken? Neen, schrikt u nu niet, er zal geen haar op haar hoofd worden gekrenkt. Daarvan kunt u verzekerd zijn. Ik ben toch niet van de politie, en noch u noch uw verloofde hebben een strafbaar feit gepleegd door zich aan een ze-

kere loslippigheid te bezondigen. Ik wil echter even met uw verloofde praten om te weten aan wie zij het geheim — dat inmiddels een publiek geheim bleek te zijn — verder vertelde.

— Zij heet Ann Mathews en ze is verkoopster in de Bargain's Store. Weet u dat te vinden?

— Ja, ja, dat vind ik wel.

— Maar wilt u haar niet liever vanavond ergens spreken?

— Och, neen, dat is helemaal niet noodzakelijk. Welke afdeling werkt ze?

— Parfumerieën, Sir Neville.

— Nu, kijk eens aan, ik zal wat parfum bij haar kopen en tegelijk een praatje maken.

— Maar zorgt u er voor, dat haar chef niet denkt, dat ze over andere dingen spreekt dan over haar artikelen. Anders zou ze wel eens ontslagen kunnen worden.

— Maakt u zich maar geen zorgen, Mr. Willmer. Ik zal onder het praten steeds maar blijven kopen, zodat ze nog een goede dag maakt ook. A propos, u sprak er toch met niemand anders over, wel?

— Neen, Sir Neville, dat zweer ik u. Ik vertelde het alleen aan Ann. Omdat... omdat...

— Nu ja, omdat u haar nu eenmaal alles vertelt, niet waar?

— Ja... ja... ik vertel haar altijd alles, Sir Neville. Wij hebben geen geheimen voor elkaar.

— Nu, zo hoort het ook. Tot ziens, Mr. Willmer, ik ga een praatje maken met uw verloofde en zal haar de groeten van u doen.

— Dank u wel, Sir Neville, dank u zeer.

De procuratiehouder van Holbein, Stein & Sons Ltd. maakte zich haastig uit de voeten en even later verliet ook Templar het privé-kantoor van Mr. Stein teneinde zich naar Bargain's Store te begeven om een onderhoud te hebben met Miss Ann Mathews. Toen hij de winkel doorliep om afscheid te nemen van de beide directeuren, hield hij Willmer nog even staande.

— Hebt u bij toeval een foto van uw verloofde bij zich? vroeg hij.

De procuratiehouder knikte en haalde uit zijn portefeuille een foto van een beeldschoon jong meisje van een jaar of twee en twintig. Templar wierp er een lange blik op, voldoende om dit profiel nooit meer te vergeten.

— Dank u, zei hij tot Willmer, dat zal het zoeken vergemakkelijken.

Toen nam hij afscheid van de heren Holbein en Stein en verliet de winkel.

HOOFDSTUK III.

Waarin de Octopus zijn gebruikelijke visite maakt en Templar uit eten gaat in een Hongaars restaurant, waar hij een meisje een flesje parfum offreert.

In de grote salon van een ruime flat op de zevende verdieping van een machtig flatgebouw waren zes mannen druk in de weer om de van Holbein, Stein & Sons Ltd. gestolen sieraden te sorteren en te taxeren. Er werd weinig gesproken door de mannen en ieder kende zijn eigen taak. De één verzamelde alle ringen — gouden, platina, met stenen en briljanten —, een ander niets dan armbanden en colliers, weer een ander horloges, kortom iedereen had zijn eigen afdeling.

Tegen twaalf uur in de middag was hun arbeid ten einde en zochten zij plaats in een fauteuil of op de lederen bank, die onder één der geopende vensters stond, zich verfrissend met een ijskoud glas biër en onder het genot van een cigaret.

— Die arme Pinky, zuchtte één der mannen hoofdschuddend, hij was zo'n fijne vent. Dat die rotkerel ook op hem moest schieten.

— Ja, toen ik zag, dat hij niet meer mee kon was ik wel genoodzaakt hem het zwijgen op te leggen, antwoordde een ander, die naast hem zat.

— Ja, dat weet ik wel, Sam. Je hoeft jezelf geen verwijt te maken. Je deed het in ons aller belang. Maar toch is het jammer van die jongen.

— Dat geef ik onmiddellijk toe, Tom. Maar zo is het leven nu eenmaal. Beter hij alleen dood, dan wij met zijn allen in de bak. En wat jullie, jongens? De anderen mompelden instemmend, doch het was duidelijk te zien, dat de dood van één hunner kameraden neerslachtigheid teweeg had gebracht in het kamp van de Octopus.

— Vandaag Pinky, zuchtte iemand, morgen ik, of jij, of Sam, of Tom. Wie weet?

— Zeg, lui, wat zou de hele poet bij elkaar waard zijn? vroeg Sam plotseling. Het was te merken, dat hij — die Pinky had gemitrailleerd — liever over iets anders sprak.

— Ik schat het op een kleine tienduizend pond, antwoordde een ander.

— Ja, dat is misschien de handelswaarde, maar dat krijgt de baas er natuurlijk nooit voor, was Sam van mening. We zullen het wel mee terug nemen naar Amerika om het daar te verpatsen. Misschien zal het bij elkaar een twintig duizend dollar opbrengen.

— Dat is dan precies de helft, meende Tom.

— Ja, dat klopt ook. Als je gestolen rommel aan een heler verkoopt krijg je nooit meer dan de helft. Je mag er dan zelfs nog blij mee zijn.

— Maar de baas zal er wel een ander gaatje voor weten. Ik geloof niet dat hij zo maar twintig duizend dollar op straat laat liggen.

Toen rinkelde de telefoon. Sam, die zoiets als voorman was, stond op en nam de hoorn op.

— Hallo?

— Sam?

— Ja, baas.

— Doe de deur van het slot. Ik ben over een minuut bij jullie. Is alles gesorteerd?

— Ja, baas.

De „baas" hing op en Sam liep de salon uit om de buitendeur van het slot te doen. Toen nam hij zijn plaats temidden van zijn kameraden weer in en precies een minuut later ging de deur van de salon open. In de opening stond een lange, slanke gedaante, gekleed in een lange, zwarte regenjas, waaronder een zwarte pantalon met zwarte schoenen uitkwamen. Onder de zwarte slappe vilt-hoed, die zo diep mogelijk over de ogen getrokken was, ontwaarde men een donkere zonnebril, waarachter een paar scherpe ogen fonkelden, terwijl de rest van het gezicht zo goed als geheel schuil ging achter een zwarte ringbaard en dito snor. Hierdoor was het ware uiterlijk van de man, die een ogenblik roerloos de kring rond bleef staan staren, totaal onherkenbaar. En de mannen in de salon hadden hun leider nog nooit anders gezien dan in deze gedaante. Niemand van hen wist hoe hij er in werkelijkheid uitzag, wie hij was, hoe hij heette of waar hij woonde. Zij vroegen er ook nooit naar, omdat een dergelijke vraag de Octopus zou ontstemmen en men angst had dat hij in woede zou ontsteken. De Octopus sloot de deur achter zich en liep langzaam naar het midden van het vertrek, waar de sieraden op handdoeken lagen uitgestald. Geruime tijd staarde hij naar deze schitterende en fonkelende massa, draaide zich dan om en wendde zich tot zijn ondergeschikten:

— Jullie hebt goed gewerkt, zei hij met een toonloze stem. Ik heb jullie werk gadegeslagen. Het is alleen jammer, dat iemand een spaak in het wiel trachtte te steken door op het laatste ogenblik op Pinky te schieten. Sam heeft echter zijn plicht geweten en eventueel onheil voorkomen. Bedankt, Sam. Jij verstaat je werk tenminste. De anderen hebben ook goed gewerkt. Het ging georganiseerd en kalm toe in de winkel. Hebben jullie al het kleine goed meegenomen, Sam?

— Ja, baas. Alleen het grote zilverwerk hebben we laten staan.

— Goed. Dan heb ik eerst voor jou een ander werkje, Sam, ging de Octopus voort. We zullen even een paar dagen wachten voor we een nieuwe stunt uit gaan halen teneinde de politie gelegenheid te geven even op adem te komen. Sam, je weet, dat er iemand is, die zich met mij probeert te meten. Ik heb jullie reeds gisteren verteld van die Sir Neville Carlisle, die in zijn eentje jacht op ons maakt. Op het ogenblik is de stand 1—0 voor mij. Maar binnenkort moet ik het tweede doelpunt scoren, waarna het fluitje van de scheidsrechter voor het einde van de match moet klinken. Jullie begrijpt wel wat ik bedoel. Die Sir Neville moet uit de weg geruimd worden. Hij was het, die vanmorgen op Pinky's benen schoot, hij is het, die ons verdere moeilijkheden zou kunnen veroorzaken. Niet dat ik bang voor hem ben, maar waarom zouden wij al die moeilijkheden accepteren terwijl we hem zó van ons af kunnen schudden. Luister goed, Sam, ik wil dit helemaal aan jou overlaten. Sir Neville woont met vier vrienden in het Victoria-Hotel, in kamer 58 op de tweede etage. Moet je nog meer weten, Sam?

— Ja, hoe wilt u dat ik het doe, baas?

— Zoals je zelf verkiest, Sam. Ik geloof, dat men iemand op duizend en één manieren vermoorden kan, niet? Wel, zoek een goede manier uit en sla toe. Meer kan ik je niet zeggen.

— Vanavond maar meteen, baas? vroeg Sam.

— Al wil je het onmiddellijk doen, Sam, antwoordde de Octopus. Ik heb je gezegd, dat ik je volkomen vrij laat. Maar eerst zul je maar eens in de lounge van het hotel moeten gaan zitten om te weten te komen hoe hij er uitziet. Wanneer hij het hotel verlaat volg je hem desnoods in één van de wagens en mitrailliert hem midden op straat. Ik... eh... zorg er wel voor, dat je gevolgd wordt....

om... eh... Pinky's lot te ondergaan indien je een stommitieit uit mocht halen.

— Datte... dat zal wel loslopen, baas, stotterde Sam een beetje nerveus.

— Ik hoop het, Sam. Ik geloof, dat Mike maar in je buurt moest blijven om eventuele complicaties te voorkomen. Is dat begrepen, Mike.

— Ja, baas, antwoordde Mike.

— Goed. Ik hoop, dat je Sam zult kunnen laten leven, want we kunnen niet iedere dag een man verspelen. Ik ben speciaal naar de Verenigde Staten gekomen om een bende van uitgelezen gangsters te organiseren en ik moet dus een beetje zuinig op jullie zijn. Kijk dus goed uit, Sam... en jij ook Mike... of moet ik jou soms ook weer laten volgen.

Er werd even zachtjes gelachen in de salon, ondanks de ernst van de situatie.

— Neen, laat u dat maar, baas, antwoordde Mike. Ik zal wel op me zelf passen.

— Goed. Ik schat de waarde van deze rommel op veertig duizend dollar. Ik zal jullie ieder twee duizend dollar uitbetalen.

Hij stak zijn gehandschoende hand in de binnenzak van zijn jas en haalde er een zwart lederen portefeuille uit. Op het ronde tafeltje in het midden van het vertrek telde hij zes maal tien biljetten van honderd neer en borg dan zijn portefeuille weer weg.

— Zo, hier ligt het. Als ik weg ben steken jullie het maar bij je. En... denk er om wat ik reeds eerder tegen jullie gezegd heb: gebruik vooral geen alcohol. Daarmee graaf je je eigen graf. Drink alleen maar bier of ijsdranken. Alcohol breekt iedere rem en voor je het zelf weet heb je je ergens versproken. Pas dus daarvoor op. Ik ga nu, en kom morgenmiddag om vijf uur weer terug. Zorg er voor, dat jullie dan hier bent. Als ik weg ben doe je de deur weer op slot, Sam.

— Ja, baas.

— Succes.

De Octopus liep naar de deur en was even later verdwenen. Het bleef nog geruime tijd stil in de salon en eerst nadat Sam de buitendeur op slot gedaan had en weer in de salon was teruggekeerd, kwamen de tongen op bescheiden wijze terug.

Het eerste greep men naar het geld, dat zorgvuldig nageteld werd en opgeborgen.

— We mogen niet mopperen, vond Sam, zijn duizend dollar wegstekend. Dat is de tweede duizend al van de week. Kom, jongens, laten we de boel bijeenpakken en in de

kast zetten. Zaterdag en Zondag brengen we de hele poet wel buiten de stad in veiligheid. Voorlopig staat het hier goed.

— Toch vind ik het niet prettig, dat we ons hoofdkwartier midden in de stad hebben, vond Tom. Je zit hier als het ware onder het oog van de smerissen.

— Ja, juist daarom zit je hier zo veilig, Tommy, antwoordde Sam. Wij blijven rustig hier zitten. Als de baas het niet gevaarlijk vindt om hier te komen dan kun jij hier helemaal zitten.

— Ik geloof vast, dat de baas hier vlak bij een kamer heeft, ging Tommy verder. Hij zal heus niet in die vermomming over straat gaan. Hij komt natuurlijk gewoon binnen, gaat naar zijn kamer, trekt zijn zwarte kleren aan en doet zijn snor en baard voor. Daarna belt hij je op, dat je de deur van het slot moet doen, en hij komt hierheen. Ik wil wedden dat je hem over een minuut of vijf het gebouw zult kunnen zien verlaten.

— Als je maar wist hoe hij er uitzag, ja, stelde Sam vast. Er gaan ieder ogenblik mannen het gebouw uit. Probeer jij nu maar eens de baas er uit te herkennen. Bovendien, wat kan het je interesseren? Hij betaalt ons goed en vindt het nu eenmaal leuk om verstopper-tje met ons te spelen. Gun hem die lol. Wat kan mij het schelen hoe hij er uitziet? Kom, we moeten de spullen bij elkaar pakken. Ik heb vandaag nog meer te doen. En jij, Mike, als je het hart hebt om mij aan flarden te schieten zal mijn geest je na mijn dood niet met rust laten. Dan kan ik je verzekeren. En laten we nu in godsnaam opschieten.

* * *

Templar had niet veel moeite om in de parfumerie-afdeling van Bargain's Store het meisje van Mr. Willmer te vinden. Ann Mathews zag er precies zo uit als op de foto, die de procuratiehouder van de juwelierszaak hem even te voren had getoond. In een smetteloos witte jas stond ze achter haar sterk geurende toonbank, waarop een grote verscheidenheid van flacons en flessen stond uitgesteld.

Reeds van verre had hij haar gezien en langzaam drentelde hij naderbij, dan weer eens links dan weer rechts kijkend. Er stonden een paar dames voor haar toonbank, die niet goed konden besluiten welk merk parfum zij zouden nemen. Doch toen zij eindelijk hun

keus hadden gedaan en betaald kwam Templar op het meisje af, nam beleefd zijn hoed even af en zei:

— Hebt u parfum van Guerlain?

— Neen, meneer, antwoordde ze met een steelse glimlach, die hebben wij hier niet. Die is te duur en zou hier niet verkocht worden.

— O, antwoordde Templar, nou, geeft u dan maar iets anders.

— Ja, wat wilt u hebben? Welke geur? Seringen, rozen....

— Seringen, alstublieft.

Ze toonde hem een aantal flacons in verschillende grootte en prijsklasse en terwijl hij ze één voor één door de vingers liet gaan, fluisterde hij:

— Ik moest u de groeten overbrengen van Mr. Willmer.

Ze keek hem even vreemd aan en zei dan:

— O, dank u wel. Kent u hem?

— Ik sprak hem tien minuten geleden. Ik wilde u graag ook even spreken. Kunnen wij samen lunchen?

— Maar.... maar, meneer, ik ken u helemaal niet, antwoordde ze een beetje terughoudend.

— Een mooie kans om mij dus te leren kennen. Ik ben particulier-detective en zou een kort onderhoud met u ten zeerste op prijs stellen. Uw verloofde weet er van en hij heeft er niet het minste bezwaar tegen. Waar zie ik u?

— Eh.... ja.... ikke....

— Luister goed, kent u het Hongaarse restaurant „Paprika“? Een beetje verderop de avenue hier?

— Ja, dat weet ik wel.

— Goed, laten we daar dan afspreken. Hoe laat bent u vrij?

— Om één uur.

— Afgesproken. Ik zie u om even over één in „Paprika“. Tot straks.

Hij draaide zich om, doch kwam bijna onmiddellijk weer op zijn schreden terug.

— O, ik heb nog geen parfum gekocht, zei hij.

— Dat hoeft ook niet, meneer, zei ze. U was helemaal niet van plan om iets te kopen en gebruikte het alleen maar als een aanloopje.

— Inderdaad, maar daarom mag ik nu toch wel iets kopen. Het is alleen jammer, dat u hier geen behoorlijke merken hebt. Allemaal van die goedkope rommel.

— Wilt u werkelijk parfum hebben? vroeg ze.

— Ja, natuurlijk. Ik weet alleen niet wat? ik zal het maar in een parfumeriezaak halen.

— Is het voor een blonde of voor een donkere dame? vroeg ze belangstellend.

— Voor u, antwoordde hij.

— Voor mij? herhaalde ze. Maar, meneer, ik.... eh....

— Ik mag u toch wel een flacon behoorlijke parfums aanbieden. Als u daar iedere morgen wat van achter uw oor smeert bent u tenminste bestand tegen al deze vieze luchtjes. Tot straks dan maar.

Hij liep weg, verliet de Bargain's Store en kocht ergens anders een schitterende flacon Guerlain met een roze lintje er omheen, gelegen in een prachtige gewatteerde doos, die hij haar bij het binnenkomen in het Hongaarse restaurant overhandigde, nadat hij zich eerst aan haar had voorgesteld. Nadat de ober de bestelling had opgenomen offerde hij sigaretten, gaf vuur en zei:

— Miss Mathwes, u hebt natuurlijk gehoord van de overval op de Bank of New South Wales, die uitgevoerd werd door leden van de bende van de Octopus. Onmiddellijk na deze overval vatte ik het gewaagde plan op om de Octopus en diens bende te ontmaskeren. Ik werkte daartoe een bepaald plan uit en kreeg de medewerking van Mr. Holbein, één van de directeurs van het bedrijf waar uw verloofde procuratiehouder is. Ik vertelde mijn plan aan Mr. Holbein, die het op zijn beurt aan zijn compagnon, Mr. Stein, en aan uw verloofde vertelde. Kortom, datgene wat ik als een geheim had beschouwd werd in minder dan geen tijd een publiek geheim. Mr. Stein vertelde het nog aan een paar vrienden, die het misschien weer aan anderen vertelden, en uw verloofde, Mr. Willmer, vertelde het aan u, die het misschien aan haar collega's in de Bargain's Store vertelde. Kortom, mijn geheime plan kwam binnen enkele uren de Octopus ter ore en dezelfde avond kreeg ik een beleefd briefje van hem waarin hij mij er op attent maakte, dat hij niet op mijn plannen in kon gaan. Dat betekende 1—0 voor de Octopus. Nu ben ik bezig uit te zoeken hoe mijn geheim de Octopus bereikte. Mr. Willmer vertelde het aan u, en u vertelde het hoogstwaarschijnlijk aan anderen, die ik weer zal moeten vragen aan wie zij het vertelden. Op die manier moet ik uiteindelijk bij de Octopus in eigen persoon terecht komen. Aan wie vertelde u het?

— Maar aan niemand, Sir Neville. Allen... eh... zo heet mijn verloofde, zei me, dat ik er met niemand over moest spreken. En dat heb ik ook niet gedaan.

— Nou, dat is tenminste één geruststelling voor me. Ik kan hierdoor dus Mr. Willmer en Mr. Holbein uitschakelen. Vertelt u mij eens, bent u al lang verloofd met Mr. Willmer?

— Ach, wij zijn eigenlijk helemaal nog niet verloofd, het is nog maar zo'n.... eh.... nou, ja, zo'n scharreltje. We kennen elkaar precies drie weken.

— Drie weken nog maar? riep Templar verbaasd uit. Dat is niet lang. O, ja, ik zou bijna vergeten het u te vertellen. De Octopus heeft inmiddels zijn tweede slag geslagen. Vanochtend haalden zijn mannen de hele winkel van de firma Holbein, Stein & Sons Ltd. leeg.

— De winkel van.... waar Allen werkt? riep Ann Mathews verbaasd uit.

— Ja, ja, dat had u niet gedacht, hè? Alleen het grote zilverwerk hebben ze laten staan. Uw verloofde is er helemaal van in de war.

— Arme Allen, wat zal hij geschrokken zijn. Hij zat al te griezelen wanneer we samen naar een gangsterfilm gingen.

— Maar waarom ging u er dan naar toe? wilde Templar weten.

— Omdat ik dol ben op gangsterfilms, Sir Neville. Al die zoete liefdesfilms zijn helemaal niets waard. Het loopt altijd goed af. Een arm meisje ontmoet een rijke vent, die met haar trouwt. Nou, ik ben nog nooit een rijke man tegen gekomen, die met me wilde trouwen. En.... en.... ik zie er toch heus nog niet zo gek uit. Of wel?

Templar schoot in de lach en nam een slok van zijn tokayer.

— Neen, hoor, u ziet er bijzonder lief uit. Wacht u maar, er komt misschien nog wel eens een rijke man op u af. En, wie weet of Allen nog niet eens een vermaard juwelier wordt.

Ze schudde het hoofd alsof ze wel voelde, dat Allen het nooit verder zou brengen dan procuratiehouder.

— Daarom ga ik altijd maar naar een gangsterfilm. Dat is tenminste nog een beetje opwindend en je weet, dat die dingen maar al te vaak echt gebeuren. Dat zie je nu maar weer met die Oc....oc....dinges....

— Octopus, verbeterde Templar haar.

— Wat betekent dat gekke woord eigenlijk. Of heet die man echt zo?

— Neen, een octopus is een soort inktvis met acht armen. Dat dier kan dus naar alle zijde grijpen en zijn slag slaan. Dat kan die man, die zich Octopus noemt, schijnbaar ook. Tot dusver heeft hij nog maar naar twee zijden zijn slag geslagen, maar ik heb er zo'n vermoeden van, dat hij binnenkort voor de derde maal zal toeslaan.

Het gesprek ging nog geruime tijd over dit onderwerp door totdat de maaltijd genuttigd was en Ann Mathews weer snel terug moest om haar plaats achter de parfumerie-toonbank in te nemen. Ze nam hartelijk afscheid van de avonturier, bedankte hem voor de lunch, en snelde dan naar buiten om haar dagtaak voort te zetten.

Templar bleef nog rustig een cigaret roken en een glas tokayer drinken, en dacht na over het gesprek, dat hij met het knappe, jonge meisje had gevoerd. Toen stond ook hij op, rekende af en verliet het restaurant, uitgeleide gedaan door de zachte, slepende toon van die bedwelmende Hongaarse muziek....

***

Om kwart over vijf ontmoette Templar in de Ascot Club zijn vrienden, die reeds een half uur op hem zaten te wachten. Ophelia, Maryse en Charles zagen er verbrand uit en het was hen aan te zien, dat zij volop genoten hadden van de heerlijke zeelucht en het verkoelende water.

— Dat is tenminste gezonder dan in zo'n bedompte stad rond te hangen, stelde Charles vast, terwijl hij nog wat zand uit zijn oor haalde.

— Ja, ik moet je volkomen gelijk geven, Charley, gaf Templar toe, maar er zijn nu eenmaal werkpaarden en luxe paarden. En ik ben als werkpaard geboren.

— Heb je nog iets bereikt, John? vroeg Maryse belangstellend.

— Iets, ja, maar meer ook niet, luidde het antwoord.

— Die Octopus heeft weer een mooie slag geslagen, hè? merkte Ophelia op, terwijl ze van haar cocktail nipte. En nog wel juist die zaak, waar jij de imitatie-juwelen had gekocht.

— Misschien werd juist daardoor die zaak het slachtoffer, meende Charles.

— Dat geloof ik niet, vond Templar. Kijk eens, toen ik die imitatie-juwelen wilde hebben, stapte ik naar de voornaamste juwelier

van heel Australië toe. De Octopus wilde een grote buit hebben en stapte eveneens naar de voornaamste juwelier van Australië toe. Wij ontmoetten elkander dus eigenlijk louter toevallig bij de firma Holbein, Stein & Sons Ltd.

— Een prettige ontmoeting zal dat geweest zijn, schertste Ophelia. Ik ben maar blij, dat ik er niet bij was.

Templar schudde meewarig het hoofd en zei:

— Het is opmerkelijk hoe het huwelijk jou in die korte tijd heeft veranderd, Ophelia. Ik kan me nog goed herinneren hoe verzot jij enkele maanden geleden was op een opwindend avontuur. Maar sinds Charles en jij op je knieën voor het altaar hebben gelegen is er een kentering waar te nemen.

— Dat heeft met het huwelijk als zodanig niets te maken, merkte Charles op. Het is echter een feit, dat zowel Ophelia als ik tot de conclusie zijn gekomen, dat men niet zijn hele leven kan verslijten met avonturen. Er zijn ook andere dingen, die de aandacht van de mens opeisen. Bij jou is dat nu toevallig niet het geval, nog niet althans, maar vandaag of morgen zul je dezelfde gewaarwording ondergaan. Je voelt je moe van al dat geren en gevecht en verlangt naar rust....

— Dus had ik die farm in Nieuw-Zeeland beter voor jou kunnen kopen, antwoordde de grote avonturier. En jij stelde twee dagen geleden nog wel het eerst voor, dat we achter die Octopus zouden aangaan. En nu zijn er plotseling andere dingen, die je belangstelling opeisen. Ik begrijp er niets meer van, hoor. Of de zon was te heet voor je bolletje, of die cocktail is niet goed bij je gevallen.

Iedereen schoot in de lach en er werd vriendschappelijk geklonken.

— Ik maakte maar een lolletje, John, herstelde Charley zich. Je weet wel, dat wij je nooit in de steek zullen laten en dat ik even verzot ben op een opwindend avontuur als jij en Ophelia en Maryse. Maar ik moet toegeven dat het geen kwaad kan wanneer men eens eventjes op verhaal komt en verpozing zoekt aan het strand, waar je niets anders hoort dan de eeuwige muziek van de branding die het strand oprolt.

— Ben jij soms ver verwant met Shakespeare of Byron? vroeg Templar. Ik heb je nog nooit zo poëtisch meegemaakt. Het lijkt waarachtig wel of je juist een klimtocht hebt gemaakt naar de Olympus.

— Neen, toch niet. Ik heb alleen een zand-

bergje gemaakt en ben er met mijn moede hoofd op gaan liggen.

— Nu, dan kun je....

Doch Templar vertelde niet verder, wat zijn vriend gekund zou hebben. Zijn blikken verstarde en richtten zich op een figuurtje, dat met kleine, elegante pasjes de bar was binnengekomen. Het was Ann Mathews, het meisje van Mr. Willmer, procuratiehouder van Holbein, Stein & Sons Ltd. Ze keek even zoekend rond, waarbij Templar de gelegenheid te baat nam om zich even achter Maryse te verschuilen, en liep dan regelrecht op een manspersoon toe, dat aan de bar zat te poken. Ze tikte hem even op de schouder en de man draaide het hoofd een halve slag om, zodat Templar zijn profiel kon zien. En toen begreep hij er niets meer van. Die man herkende hij als één van de leden van de bende van de Octopus, die die morgen in de winkel aanwezig was geweest. En het was nogal de man, die Holbein en hem in het privé-kantoor was komen storen en die de brandkast had leeggeplunderd. Templar kon zich niet vergissen. Hij zou de man uit duizenden herkend hebben. Maar wat betekende in vredesnaam deze ontmoeting tussen een Octopusman en Ann Mathews?

De vrienden hadden wel opgemerkt, dat er iets met Templar aan de hand was, doch wijzelijk vroegen ze niets. Ze staarden met nietszeggende blikken voor zich uit, rookten hun sigaret of nipten van hun glas.

Maar Templar's blikken bleven strak gericht op het tweetal aan de bar, dat in een geanimeerd gesprek gewikkeld was. Ann dronk in een minimum van tijd drie cocktails, die haar chaperonne haar offereerde. Zelf dronk de man whiskey....

— Is er iets wat je hindert, John? vroeg Maryse rustig.

— Ja, antwoordde hij zonder zijn blikken af te wenden, het raadsel wordt steeds raadselachtiger. Of misschien juist toch niet. Ik vertelde Holbein van mijn plannen met de imitatie-juwelen, Holbein vertelde het tegen zijn procuratie-houder, die het op zijn beurt weer aan zijn verloofde vertelde. En zijn verloofde zit nu daar aan de bar in gesprek met één van de mannen, die vanochtend deelnamen aan de overval in de juwelierszaak. Die man vernam mijn plannen van het meisje en verwittigde zijn baas, de Octopus. Heel simpel, als je het maar weet. Nu begin ik echter

Willmer ook te wantrouwen, hoewel ik niet geloof, dat hij er iets mee te maken heeft.

— Maar dat kind in ieder geval, concludeerde Maryse.. Bah, wat een wicht.

— Nou, ze ziet er aardig uit, meende Charles.

— O, begin jij ook al, mengde zich Ophelia in het gesprek. Vraag of je met haar dansen mag.

— Doe niet zo vrouwelijk jaloers, Ophelia, berispte Charles zijn vrouw. Je weet heus wel hoe ik ingesteld ben, hetgeen helemaal niet inhoudt, dat ik niet eerlijk mag zeggen of een vrouw of een meisje knap of lelijk is.

— Natuurlijk is ze knap. God, wat een schoonheid.

— Toe, Ophelia, houd op, probeerde Charles zijn vrouw nog éénmaal tot reden te brengen. Kijk, ze gaat weg.

Ann Mathews had de bar verlaten en liep met kleine pasjes, ditmaal iets minder zeker van zichzelf, naar de uitgang, waardoor ze even later was verdwenen.

— Nu gaat ze natuurlijk naar haar verloofde om te vertellen, dat een vriendinnetje jarig was en haar op een likeurtje getraceerd heeft, opperde Charles. Wat zijn die kinderen op die leeftijd toch dom. Voor een borrel en een handje kleingeld verkopen ze zelfs hun eigen moeder nog als het moet.

— Maar nog erger is, meende Templar, dat er elementen zijn in onze maatschappij, die van dergelijke onevenwichtige naturen gebruik, of liever misbruik maken. Het is een schande, dat zulke kinderen — want dat zijn het tenslotte toch nog maar — hun hele leven en toekomst vergooien, net als Charley zegt, voor een borrel en een handje met kleingeld. Lieve, knappe meisjes, die misschien uit keurige milieus stammen gaan op die manier zinderogen bergafwaarts om hun verdere leven te slijten op de stenen van het trottoir.

— Nu word jij poëet, John, merkte Charles op.

— Neen, Charley, ik ben geen poëet, maar wel een realist....

WEET U

dat een jaarabonnement van 24 nummers slechts f 7.75 kost, en dat U ieder nummer, dan franco per post ontvangt?

HOOFDSTUK IV.

Waarin Charles Houston achter op een rijdende auto springt en enige tijd doorbrengt met trappen op en af te lopen.

Nadat John Templar de Ascot Club verlaten had om zich naar de Normandy Bar te spoeden alwaar hij Mr. Fred Rosenberg en Miss Stella Morris hoopte te ontmoeten in gezelschap van Mr. Stein, wachtte Charles op het moment, waarop de Octopus-man aan de bar het établissement zou gaan verlaten teneinde hem te volgen. Maryse en Ophelia keerden naar het hotel terug om zich te kleeden voor het diner.

Het duurde ongeveer tot half zes voordat Charles uit zijn stoel op kon staan om de man naar buiten te volgen. Hij had dit grote voordeel, dat de man hem niet kende, maar hij wel de man. Voor Templar zou het volgen veel gevaarlijker geweest zijn, aangezien de gangster hem ongetwijfeld wel herkend zou hebben.

Maar Charles had niet de minste moeite. Hij volgde de man langs de drukke avenues, over pleinen en door straten totdat hij eindelijk in de buitenwijken van de stad aankwam. De man ging een alleenstaande villa binnen op de Pariwi Road.

Charles slenterde eerst wat nonchalant heen en weer en stelde zich vervolgens verdekt op naast een dikke boom om te wachten op de dingen, die gebeuren gingen. Hij hoefde echter niet lang te wachten, want nog geen kwartier later stopte een luxe auto voor de villa en drie mannen stapten uit en gingen het huis binnen.

Ongeveer tien minuten later stopte nog een wagen, waar twee mannen uitstapten, die eveneens naar binnen gingen. Daarna bleef het rustig in de laan en brak een periode aan van lang wachten voor Charles.

Af en toe, nadat het langzaam begon te schemeren, drentelde hij wat heen en weer, liep eens naar de andere kant van de straat om dan vlak langs het huis te lopen in de hoop dat hij een blik naar binnen zou kunnen werpen en keerde dan weer naar de andere zijde terug.

Toen de wijzers van zijn polshorloge op kwart voor tien stonden, kwam er weer leven in de voortuin van de betrokken villa. Twee mannen kwamen naar buiten en stapten in

de auto. In het door de geopende deur naar buiten vallende licht had Charles de man uit de Ascot Club herkend.

Snel overdacht hij wat hem nu te doen stond, aangezien hij onder geen enkele omstandigheid de man uit het oog wenste te verliezen. Daarom wachtte hij totdat de wagen op gang was gekomen, stak dan snel de straat over en rende achter de auto aan. Na enkele meters wist hij de reserveband, die achter op de wagen zat, te grijpen en er zich aan op te trekken. Hoewel de houding, waarin hij hing, niet gemakkelijk was liet hij toch niet los. Hij zette zijn tanden op elkaar en omklemde de band alsof hij deze nooit meer zou willen loslaten.

Het ging in tamelijk snel tempo stadwaarts en na ongeveer een minuut of vijf gereden te hebben, minderde de auto vaart, sloeg een hoek om, reed een stille straat door en stopte vervolgens op de hoek van een brede en drukke avenue.

Even voordat de wagen naast het trottoir geparkeerd werd, was Charles op de grond gesprongen en een eindje teruggelopen totdat de mannen de wagen hadden verlaten. Ze sloegen de hoek om en onmiddellijk keerde Charles op zijn schreden terug. Hij verliet eveneens de stille straat en zag nog net hoe de mannen een hoog flatgebouw binnen gingen.

Voor de ingang stak hij een sigaret op en gluurde zoekend naar binnen. Ze stapten in de lift en gingen omhoog.

Onmiddellijk was Charles de hall ingelopen en bleef voor de gesloten liftdeuren staan. Zijn ogen waren strak gericht op het glazen ruitje naast de deur, waarop in cijfers de verschillende etages stonden aangeduid. Iedere keer als de lift een hogere etage bereikt had ging een hoger nummer met een rood lampje branden. Zo volgde Charles op het glaasje de lift van de parterreverdieping tot aan de zevende etage. Hier bleef het lampje branden. Hij hoorde een deur slaan en dan drukte hij op het witte knopje om de lift omlaag te sturen.

Een minuut later stond ook hij op de zevende verdieping. Hij keek enigszins aarzelend naar de zes deuren, die op de hall uitkwamen en kon bij geen benadering zeggen achter welke deur de mannen verdwenen waren. Er zat dus niets anders op dan te wachten tot ze weer naar buiten kwamen.

Maar hij zou onmogelijk in deze vierkante hall een wachtende houding aan kunnen nemen, aangezien dit de aandacht zou trekken van andere bewoners, die regelmatig voorbijkwamen. Daarom liep hij wat in het rond, klom eens een halve trap op, daalde dan weer een verdieping lager om, zodra hij een deur hoorde opengaan, als een haas weer omhoog te snellen om tot de ontdekking te komen, dat een onbekende zijn appartement verlaten had.

Maar eindelijk werd zijn wachten beloond. Juist toen hij op het punt stond om andermaal de trap naar boven op te lopen ging er weer een deur open en zag hij — argeloos weer omlaag lopend — de beide mannen uit één der deuren komen. Ze spraken met elkaar over een vriend, lieten de lift naar boven komen en stapten in, op de voet gevolgd door Charley. In de lift spraken de mannen geen woord. Ze keken strak voor zich en keken de vreemdeling naast hen nauwelijks aan.

Beneden verlieten ze het gebouw langs de weg, die ze gekomen waren, stapten in hun wagen en reden onmiddellijk weg. Charles had inmiddels een taxi aangehouden, naast de chauffeur plaatsgenomen en de man opdracht gegeven de wagen der gangsters te volgen.

Tot zijn verbazing stopten ze voor het Victoria-Hotel, stegen uit en gingen naar binnen, waar ze zich in de hall in een fauteuil nestelden en een wachtende houding aannamen. Charles liep wat in het rond, stond een ogenblik bij de boekenstand, kocht een paar kranten en liep dan naar de telefooncel om vandaar uit naar zijn kamer te bellen, de beide mannen echter onophoudelijk in het oog houdend.

— Ben jij daar, John? vroeg hij.

— Ja, waar hang je in vredesnaam uit? vroeg de avonturier.

— Neen, nu nog mooier. Je vroeg me toch die kerel te volgen. Nou, dat heb ik gedaan. Ik volgde hem de hele stad door, heb ontdekt waar hij woont en waarschijnlijk ook waar de Octopus verblijf houdt en nu zit die vent met één van zijn kornuiten beneden in de hall waarschijnlijk op jou te wachten.

— Neen maar, is dat even schitterend. Wacht, zeg, ik kom naar beneden en ga een beetje in de hall rondrentelen, zodat ze me goed kunnen zien. Doe jij maar net of je me niet kent en als je me ziet ga dan maar naar boven, want Ophelia heeft zich dood zenuwachtig gemaakt over je lange uitblijven en je

zult wel verantwoording af moeten leggen. Tot straks.

Hij hing op en Charles begon weer in het rond te slenteren. Toen hij zijn vriend van de trap af zag komen, verborg hij zich achter een dikke pilaar. Onmiddellijk schoot een chausseur op de beide mannen toe, sprak even met ze en duidde dan op Templar, die voor de tijdschriftenstand stond en enkele bladen kocht. Dan stond één der mannen op en verliet het hotel. De man uit de Ascot Club bleef zitten en volgde elk van Templar's bewegingen.

Na geruime tijd gewacht te hebben besloot Charles naar boven te gaan om daar op de terugkeer van zijn vriend te wachten.

Tien minuten later keerde Templar terug, een brede grijns om zijn mond.

— En? vroeg Charles. Heeft hij je gezien?

— Nou, reken maar. Ik ben hem een paar keer bijna ondersteboven gelopen. Hij zit er nog steeds en ik vraag me af wat hij daar doet.

— Waarschijnlijk moet hij je in de gaten houden, veronderstelde Ophelia. Je zult vast zien, dat hij je volgt wanneer jij het hotel verlaat.

— Dat zullen we gauw weten, antwoordde Templar. Ik moet om half twaalf weg.

— Ga je nu nog uit? vroeg Maryse.

— Ja, ik moet iemand ontmoeten, die ik vanmiddag misgelopen ben.

Toen Templar namelijk die middag om zes uur in de Normandy Bar kwam ontmoette hij daar alleen Mr. Stein, die hem vertelde, dat zijn vriend, Mr. Rosenberg en diens vriendin, Stella Morris, verhinderd waren om op de gebruikelijke tijd hun apéritief te komen drinken. Zij zouden echter die avond om ongeveer half twaalf aanwezig zijn en ze hadden hem uitgenodigd iets met hem te komen gebruiken.

Daarom verliet Templar om half twaalf het hotel, onmiddellijk gevolgd door Sam — want die was het die de wacht in het hotel had betrokken — die op zijn beurt weer geschaduwd werd door Charles.

Templar nam een taxi, Sam stapte in de wagen, die door Mike bestuurd werd, en Charles sloot de stoet met een andere taxi.

In de Normandy Club zat Mr. Stein reeds aan de bar te wachten. Hij begroette de „particuliere detective“ vriendschappelijk en nodigde hem uit een glas met hem te drinken.

Kort daarop verschenen Mr. Rosenberg en Stella Morris, die door Mr. Stein aan Templar werden voorgesteld. Men nam plaats aan een tafeltje en Templar leidde het gesprek al spoedig in voor hem gewichtige banen.

— Ja, Mr. Rosenberg, begon hij, gisteren vertelde Mr. Stein u welke plannen ik had ten aanzien van de Octopus. U was toen van mening, dat die op niets uit zouden lopen, zonder te weten, dat u inderdaad op dat ogenblik de waarheid sprak. Mijn plannen vielen ook in duigen omdat de Octopus er achter kwam wat ik met hem voor had. Maar ik vraag me af hoe hij kon weten dat ik hem met valse juwelen wilde lokken. Het moet natuurlijk uitgelekt zijn. Mr. Stein vertelde het aan u en aan Miss Morris. Maar aan wie vertelde u het weer?

— Wel, Sir Neville, antwoordde Mr. Rosenberg, ik sprak er met niemand over. Werkelijk niet. Ik heb er toch alle belang bij, dat die Octopus gegrepen wordt.

— Belang? vroeg Templar. Hoezo?

— Wel, als die Octopus gegrepen wordt heb ik weer een nieuwe en belangrijke cliënt te verdedigen. Sprak jij er soms met iemand over, Stella?

Het meisje schudde ontkennend haar hoofd.

— Neen, met wie zou ik er over hebben moeten spreken. Het hele geval interesseert me maar matig.

— En gaat u toch door met jacht te maken op de Octopus? vroeg Rosenberg.

— Zeker, luidde het antwoord. Ik zal niet rusten voor ik hem te pakken heb.

— Ik heb er zo'n voor gevoel van dat u dan doodmoe zult worden, Sir Neville. Hebt u inmiddels al weer een nieuw plan ontworpen?

— Ja, dat heb ik, maar u moet mij niet kwalijk nemen wanneer ik ditmaal wat voorzichtiger ben met mijn uitlatingen. Ik zou niet graag willen, dat de Octopus voor de tweede maal achter mijn plannen kwam.

— Ja, dat kan ik me voorstellen, antwoordde Rosenberg. Het is nooit leuk als je een doelpunt moet incasseren.

Mr. Fred Rosenberg was een slanke, goed gebouwde man van omstreeks veertig jaren, die bij de eerste ontmoeting een prettige indruk op iemand maakte. Het zwarte haar lag glad naar achteren gekamd en glom in het schijnsel van de elektrische lampen. Een paar koolzwarte ogen fonkelden als brillanten en hadden een warme gloed. Hij had geenszins

een uitgesproken joods uiterlijk, in tegenstelling tot zijn vriend, Mr. Stein.

Mr. Rosenberg had, zoals uit het gesprek al spoedig bleek, zijn vermaardheid te danken aan enkele processen, waarin hij tijdens de oorlog als verdediger optrad. Binnen enkele maanden had hij zich een ware beroemdheid weten te verschaffen en herhaaldelijk ontving hij aanbiedingen uit Engeland om daar te pleiten.

— En waarom gaat u niet eens naar Europa toe? vroeg Templar.

— Och, ik zeg zo dikwijls tegen Mr. Stein, waarom zou ik me vermoeien met een lange reis wanneer het geld voor mij hier op straat ligt? Maar, ik ben toch van plan binnenkort eens naar Engeland te gaan om te zien of ik ook daar mijn reputatie zal kunnen handhaven.

Dit gesprek begon miss Morris kennelijk te vervelen en al verscheidene malen had ze Templar aangekeken in de hoop, dat hij door haar lokkende blik het gesprek op een andere boeg zou gooien.

— Danst u niet, Sir Neville? vroeg ze plotseling.

Templar stond reeds naast zijn kruk en maakte een lichte buiging met het hoofd.

— Mag ik u uitnodigen, miss Morris? vroeg hij.

Hij voerde haar naar de dansvloer en nam het ranke lichaam in zijn gespierde armen. Zonder een woord te zeggen zweefden ze enkele minuten over het spiegelgladde oppervlak.

— Hoe vindt u Freddy? vroeg ze plotseling terwijl ze haar hoofdje naar hem ophief.

— Mr. Rosenberg, bedoelt u? Och, een zeer prettig causeur, die een sympathieke indruk op mij heeft gemaakt. Overigens is hij net eender als alle andere advocaten. Waarom vraagt u dat aan mij?

— Och, zo maar.

Ze keek weer voor zich en drukte onwillekeurig haar wang tegen zijn schouder zodat haar golvende haren onder zijn neus terechtkwamen en een lichte jasmijngeur zijn reukorganen begon te prikkelen. Het was een gedistingeerd, bedwelmend parfum, dat Templar een vreemd gevoel in zijn maag gaf en enkele ogenblikken dacht hij niet meer aan Maryse, die in het hotel op hem zat te wachten.

Stella Morris was verleidelijk, pril als een jonge lente, lieflijk gelijk het gezang van een

zwaluw en schoon als een ontluikende bloem, die met volle teugen het sprankelende leven inademt. En toch lag er soms in haar donkere ogen een onstuimige gloed, die brandend opklaaide wanneer zij hem aankeek. De lange, zwarte wimpers vielen dan iets omlaag en vanonder haar halfgesloten oogleden trof hem een doordringende blik, die even later een melancholische uitdrukking kreeg.

— Freddy spreekt tegenwoordig haast nooit meer over andere dingen dan zaken, processen, cliënten, verdachten en rechters. O, soms kan ik hem wel aanvliegen. Maar hij is zo goed voor mij en ik geloof dat ik me nooit uit zijn greep zou kunnen losmaken.

— Wilt u dan van hem weg? vroeg Templar belangstellend.

— Ja, zuchtte ze. Ik ben nog jong, acht en twintig pas, en heb de vier mooiste jaren van mijn leven met Freddy doorgebracht om kortgeleden pas tot de ontdekking te komen, dat er voor een vrouw nog iets mooiers bestaat dan de maitresse te zijn van een rijke en beroemde man.

— Maar door die vier jaren is uw leven toch nog niet verknoeid, meende Templar. U bent nog jong, acht en twintig eerst, en u kunt nog zeer lang van het leven genieten. Waarom zoudt u niet van Mr. Rosenberg af kunnen komen? U moet mij goed begrijpen, ik wil mij helemaal niet in deze aangelegenheid mengen. U begon er echter zelf over.

— Ja, ja, dat geeft helemaal niets. Ik wil wel eens graag praten met iemand, die begrip heeft voor mijn situatie. Als je jong bent denk je niet altijd na, je laat je gevoel spreken, dat onmiddellijk de stem van je verstand overstemd. Maar langzamerhand wordt de stem van je verstand weer duidelijker en krachtiger zelfs dan die van het gevoel. En dan kom je plotseling tot de wrede ontdekking, dat je dom geweest bent. Freddy zou nooit met mij trouwen. Hij heeft me dat dikwijls genoeg gezegd, maar, och, ik vond dat helemaal niet belangrijk. Maar nu is er iets tussen ons komen staan.

— Een andere vrouw?

— Neen, verre van dat. Het is zijn werk, dat ons verwijderd heeft. Vroeger sprak hij nooit met mij over zijn werk. Tegenwoordig maakt hij me 's nachts wakker om er over te spreken.

De dans was ten einde en hij bracht haar naar de bar terug, waar Rosenberg inmiddels al weer de glazen had laten vullen.

— Cheerio, luiden, zei hij zijn glas opheffend, op mijn volgende zaak.

Hij ledigde in één teug zijn glas en zette het een beetje hardhandig op de bar terug. Templar zag, dat Stella Morris zich kennelijk zat te ergeren over het gedrag van haar minnaar.

— Zullen we naar huis gaan, Fred, vroeg ze.

— Naar huis? Nu al? Kindje, nog aan toe, wat bezielt jou plotseling? riep de advocaat verbaasd uit.

— Ja, ik ben oververmoeid en heb hoofdpijn. Toe laten we gaan.

Rosenberg liet zich uiteindelijk overhalen en rekende alles af, waarna hij met zijn maitresse de bar verliet om huiswaarts te gaan.

— Soms begrijp ik niets van hem, zuchtte Stein, zijn glas ledigend. Zoals hij vanavond was heb ik hem geen maanden gezien. Waarschijnlijk maakt hij zich zorgen over een nieuwe zaak, die hij onder handen heeft.

Templar zei nog enkele gemeenplaatsen en nam dan afscheid van de juwelier. Buitengekomen ontdekte hij in het portiek van een winkel aan de overzijde zijn vriend Charles en hij voelde, dat de ogen van de Octopusman op zijn rug gericht waren. Gedurende enkele ogenblikken bleef hij aan de rand van het trottoir staan en overdacht wat hij op het ogenblik nog zou kunnen doen.

Plotseling kreeg hij een idee. Hij liep de straat uit en stapte op de hoek een telefooncel binnen. Even bladerde hij in het dikke boek, stak dan een muntstuk in de gleuf en draaide een nummer. Hij moest geruime tijd wachten alvorens hij antwoord kreeg, doch eindelijk hoorde hij een slaperige stem zeggen:

— Hallo... met Willmer...

— Mr. Willmer, u spreekt met Sir Neville Carlisle. Is miss Mathews bij u?

— Miss Mathews? klonk Willmer's stem plotseling aanzienlijk vaster. Miss Mathews, zegt u? Eh... neen... eh... die is natuurlijk niet bij me.

— Mr. Willmer, ik geloof, dat u zich vergist. Miss Mathews is wel degelijk bij u. Waarom probeert u mij steeds om de tuin te leiden? Wilt u het onderzoek met alle geweld bemoeilijken? Weet u wat dat u kan kosten? Uw ontslag bij de firma Holbein, Stein & Sons Ltd. en grote moeilijkheden met de politie.

— Maar... eh... Sir Neville... ikke... sliep al...

— Dat merk ik wel, waarschijnlijk bent u niet goed uitgeslapen. Dus miss Mathews is bij u, niet waar?

— Eh... ja... zij is er wel, maar ze slaapt, geloof ik.

— Mr. Willmer, maak haar dan wakker en laat ze iets aantrekken. Over vijf minuten kom ik bij u om haar te spreken.

Hij hing op, keek even in het telefoonboek naar het adres van de procuratiehouder en verliet dan de cel om een voorbijsnorrende taxi aan te roepen. Onmiddellijk sprong hij er in, gaf het adres van de jongeman op en keek door de achterruit of hij gevolgd werd. Hij zag de Octopus-man op het trottoir staan, zich omkeren om naar zijn wagen terug te rennen teneinde de achtervolging in te zetten en toen sloeg de taxi een hoek om en zou Sam de avonturier nooit meer inhalen.

— Rijd wat je rijden kunt, chauffeur, beval hij. Er zit een extra fooi voor je aan vast.

De man drukte de gaspedaal haast door de vloer heen en in duizelingwekkende vaart schoot de wagen door straten en over pleinen om precies vier minuten later voor het opgegeven adres stil te houden. Templar betaalde, gaf een goede fooi en belde aan.

Mr. Willmer, gekleed in een versleten ochtendjas, opende de deur en liet hem binnen.

— Goeden avond, Mr. Willmer. Blij u weer eens te zien. Is Miss Mathews al op?

— Ja, Sir Neville, ze wacht op u in mijn zitkamer.

Ann Mathews was inderdaad al op en zat, gekleed in een zijden kimono, waar een slank been uit te voorschijn stak, op een sofa te wachten. Ze rookte een sigaret en met haar verwarde haren zag ze er nog onstuimiger en verleidelijker uit dan die middag in het Hongaarse restaurant.

— U houdt er wel een vreemde tijd op na om mensen te bezoeken, Sir Neville, begon ze, nadat hij haar glimlachend had begroet. Als u me niet zo'n mooie flacon parfum gegeven had zou ik bepaald boos op u zijn geweest.

— U ziet dus maar weer, dat mijn cadeau-tje toch nog een goede zijde heeft, antwoordde hij, naast haar op de sofa plaats nemend. Hij bewonderde even het bevallige lichaam en de goed gevormde benen, die nu alle twee te voorschijn waren gekomen en keek haar dan doordringend in de ogen.

— Miss Mathews, zei hij op strenge toon, terwijl zijn gezicht strak en uitdrukingsloos

stond. U bezorgt mij heel wat moeilijkheden. Ik dacht, dat u een eerlijk, enigszins kinderlijk meisje was, die een grote spontaniteit bezat. Helaas is mij gebleken, dat ik mij deerlijk in u vergist heb. Zeker, u legt soms een geweldige spontaniteit aan de dag, maar jammer genoeg op een geheel verkeerd terrein.

— Maar, Sir Neville, zei ze, terwijl ze kleurde tot achter haar kleine oortjes, wat bedoelt u eigenlijk.

— Dat zal ik u zeggen, miss Mathews. Liever deed ik het waar uw vriend niet bij was, maar ik kan hem slecht verzoeken ons even alleen te laten, en zeer zeker niet zoals u thans gekleed bent.

Ze sloeg haar ogen neer en trok de kimono over haar benen heen. Willmer kuchte verlegen en durfde niets te zeggen.

— Miss Mathews, u staat in verbinding met de bende van de Octopus. Neen, zeg nu niet, dat het niet waar is. Ik heb er de bewijzen van.

— De... Octo... pus? stotterde Willmer, terwijl zijn ochtendjas openviel en een bleek, scharminkelig kippenborstje te voorschijn kwam. U... wil toch... niet werkelijk beweren, dat Ann... dat Ann met die Octo... pus samenwerkt.

— Precies, Mr. Willmer, dat wil ik wel zeggen. Ze werd met u bevriend omdat u procuratiehouder bij Holbein, Stein & Sons Ltd was, teneinde van u te vernemen hoeveel man personeel er was, welke waarde de voorraad ongeveer had en al die dingen meer. Nu de overval gepleegd is zal ze u wel in de steek laten. En bovendien kon ze de Octopus doorgeven, dat ik bepaalde plannen had ontworpen om hem in de val te laten lopen. U vertelde haar dat Mr. Willmer. Ziet u nu zelf wel, hoe gevaarlijk het is wanneer men zijn tong niet onder contrôle weet te houden?

Ann Mathews zat met neergeslagen ogen voor zich uit te kijken en speelde lusteloos met een klein rood muiltje, dat aan haar voet stak.

— Nu, miss Mathews, drong Templar aan, zegt u niets?

— Wat moet ik zeggen? vroeg ze toonloos.

— Of ik de waarheid heb gesproken of niet.

— U hebt de waarheid gesproken, Sir Neville. Laat u me nu maar arresteren.

Templar greep haar arm beet en keek haar streng aan.

— Zoudt u nu niet eens wat verstandiger willen praten. U weet, dat ik niet van de

politie ben en dat ik er persoonlijk geen enkel belang bij heb om u in de gevangenis te laten zetten. In tegendeel, ik heb diep medelijden met u en ben bereid u te helpen, indien u toont, dat u spijt hebt van hetgeen u gedaan hebt en dit wilt bewijzen door mij te helpen.

— Ik zal u alles vertellen wat u weten wilt, zei ze mat. Vraagt u maar.

— Wie is de Octopus en waar woont hij?

Ze haalde lusteloos de schouders op en schudde het hoofd.

— Dacht u werkelijk, dat ik dat zou weten?

Ik heb hem nog nooit gezien en niemand van zijn mannen kent hem van gezicht of naam. Hij verschijnt altijd in hun hoofdkwartier in een zware vermomming, waaruit men nooit iemand zou herkennen. En waar hij zelf woont weet ik niet.

— Wie was die man, waarmee u in de Ascot Club aan de bar zat?

— Een van zijn mannen. Sam heet hij. Hij is zo iets als voorman en hij was de enige man, die ik van de hele bende kende. Hem gaf ik de inlichtingen en hij betaalde me er voor.

— Hoeveel kreeg u voor die inlichting betreffende mijn plannen?

— Tien pond.

— Hoe kon u die Sam bereiken?

— Door telefonisch een afspraak te maken onder nummer 330285.

— Kreeg u dan altijd die Sam aan de telefoon?

— Meestal wel. Als het een ander was gaf ik de boodschap af.

— En weet u absoluut niet waar het huis stond, dat onder dit nummer te bereiken was?

— Neen, ik heb er geen flauw idee van.

— Bent u van plan voor hen te blijven werken, wanneer ik u op vrije voeten laat?

— Neen, natuurlijk niet, Sir Neville. Ik beken u eerlijk, dat ik er van af het eerste ogenblik spijt van heb gehad. Maar ik kon niet meer terug. Die Sam maakte me bang, als ik zei, dat ik er mee wilde ophouden. Ik zou graag met alles breken en opnieuw beginnen.

— Goed, Ann, ik wil je die kans geven. Maar op één voorwaarde: je moet me helpen de Octopus te ontmaskeren en zijn bende achter slot en grendel te zetten.

— Maar als Sam gearresteerd wordt zal hij ook over mij praten en dan zullen ze mij ook grijpen.

— Maak je daar maar niet bezorgd over, Ann. Indien je gegrepen mocht worden ver-

trouw dan op een goede advocaat, die ik je toe zal wijzen.

— Maar nu moet je dat nummer bellen en vragen hoe je Sam kunt bereiken. Ik weet dat Sam er waarschijnlijk niet is.

— En als hij er wel is? vroeg Ann.

— Dan zeg je hem, dat iemand van de politie hem vanmiddag gevolgd is naar een huis aan de Pariwi Road en dat dit huis onder strenge politiebewaking staat. Begrepen?

— Ja.

Ze liep naar de telefoon, draaide 330285 en wachtte even totdat ze antwoord kreeg.

— Is Sam daar?

— .....

— Waar kan ik hem bereiken? Ik moet hem dringend spreken.

— .....

— Maar ik moet hem spreken. Het is ontzettend belangrijk.

Ze maakte een vragend gebaar tegen Templar en probeerde hem duidelijk te maken dat Sam er niet was en dat men haar niet kon zeggen waar hij uithing.

— Geef de boodschap dan maar aan die ander door, fluisterde hij.

— Hallo, sprak ze weer in de microfoon, vanmiddag is iemand van de politie Sam gevolgd naar een huis op de Pariwi Road. Het huis wordt nu door de politie streng bewaakt. Zorg er voor, dat Sam er niet meer heengaat.

Onmiddellijk werd de verbinding verbroken en toen ze de hoorn wilde terugleggen greep Templar hem uit haar hand. Hij bladerde even in het telefoonboek, draaide dan een nummer en vroeg:

— Met het Hoofdbureau van Politie? Pariwi Road No. 19 is een villa, die bewoond wordt door leden van de Octopus-bende. Ga er onmiddellijk heen en arresteer iedereen, die zich in huis bevindt. Ik kom morgen persoonlijk bij de hoofdcommissaris om een verklaring af te leggen. Haast U....

Stelt U prijs op een complete serie?

Voor enkele liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal oudere nummers à f 0.25 per stuk (voor België 4 franc p. exempl.)

Zendt een postwissel met een opgaaf van de door U gewenste nummers en wij zenden U het verlangde franco thuis!

HOOFDSTUK V.

Waarin enkele geveltoeristen een spannende voorstelling ten beste geven en Templar mallemolens ziet en kermismuziek hoort.

Terwijl de politie een inval deed in het huis aan de Pariwi Road, wandelde Templar rustig naar huis, in de wetenschap, dat Sam en diens kameraden de volgende dag om vijf uur in het hoofdkwartier op de zevende verdieping van het flatgebouw aanwezig moesten zijn voor een bespreking met de Octopus.

Maar van de zes overgebleven leden van de bende werden er drie door de politie in de villa aan de Pariwi Road gearresteerd. . . .

Toen hij om half twee thuiskwam ontdekte hij verscholen achter een palm de gestalte van Sam, die plichtsgetrouw op hem zat te wachten. Hij deed alsof hij de man niet zag, liep de hall door en stapte in de lift waarmee hij zich naar de tweede etage liet brengen.

Zijn vrienden lagen reeds te bed en toen hij zijn slaapkamer binnenkwam werd hij plotseling heel actief. Hij liet het licht uit, aangezien de lichtreclames van buiten af voldoende licht naar binnen wierpen om alle voorwerpen in het vertrek te kunnen onderscheiden. Hij trok de spreij van het bed, rolde deze tezamen met een paar kleedjes van de grond op, en deponeerde het hele geval onder de dekens. Zodat het leek alsof er iemand in bed lag te slapen.

Vervolgens schoof hij de gordijnen iets dicht teneinde te voorkomen, dat er te veel licht op het bed viel, en nam dan plaats achter een zware fauteuil, die in de hoek van het vertrek stond. Hier bleef hij wachten op de komst van Sam. . . .

Traag kropen de wijzers over de plaat van zijn horloge voorbij en het kwam hem voor alsof hij reeds uren had zitten wachten toen een licht gedruis zijn aandacht trok.

Het kwam van buiten af en hij vroeg zich af wat het had te betekenen. Hij spitste zijn oren en nu hoorde hij het duidelijker. Hij kon toch niet geloven dat Sam zijn kamer van buitenaf zou binnendringen. Zeker, de brede vensterbank, die over de gehele lengte van het gebouw langs alle vensters liep, was ruim genoeg om er op zijn knieën op voorwaarts te kruipen. Maar tevens was het erg gevaarlijk.

Al spoedig kreeg Templar echter zekerheid, dat Sam de weg van de meeste weerstand

had gekozen. Een hoofd werd naar binnengestoken, vervolgens een been en nog één, en toen volgde de romp met beide armen. Een ogenblik bleef de indringer luisterend staan en sloop dan schoorvoetend in de richting van het bed.

Geruisloos trok Templar zijn lichaam iets opzij en gluurde langs de kant van de fauteuil de kamer is. Hij zag hoe Sam een ogenblik voor het bed bleef staan. Dan ging zijn hand in zijn binnenzak en kwam er met een glinsterende dolk weer uit te voorschijn. Langzaam ging het vlijmscherpe wapen omhoog, bleef even een meter bover het bed roerloos staan en schoot dan met enorme snelheid omlaag om zich in de opgerolde kleedjes te dringen. Op hetzelfde ogenblik was Templar uit zijn schuilplaats te voorschijn gesprongen, en terwijl hij zijn ene arm om de hals van de man sloeg en het hoofd achteruit trok, greep hij met zijn andere hand 's mans pols, teneinde hem te dwingen de dolk te laten vallen.

Sam hing als een gevangen vlieg in een spinneweb en worstelde uit alle macht om zich uit die verstikkende greep te bevrijden. Met een snelle beweging gaf Templar het lichaam een draai zodat de beide mannen van aangezicht tot aangezicht met elkaar stonden en dan trof de vuist van de avonturier de gangster precies tussen de ogen. Met een rauwe kreet van pijn kromp de kerel in elkaar en zeeg als een vaatdoek op de grond neer, waar hij kronkelend van pijn bleef liggen. Onmiddellijk trok Templar de gordijnen dicht en stak het licht op. In een aangrenzende kamer hoorde hij een luid gestommel en even later kwam het slaperige gezicht van Charles om de hoek van de tussendeur.

— Wat ben jij in vredesnaam aan het doen? vroeg hij.

Templar wees op de gestalte op de vloer en antwoordde:

— Als ik niet zo'n goed voorgevoel had gehad vanavond was ik nu reeds dood geweest, Charley. Kom, bel de politie eens op en vertel hem, dat we een lid van de Octopus-bende gearresteerd hebben.

Charles liep naar de salon, terwijl Templar de kleedjes onder de dekens vandaan haalde. En juist toen hij zich weer omdraaide zag hij hoe Sam zich door het raam naar buiten werkte en achter het gordijn verdween.

— Charley, houdt hem tegen bij het raam van de salon, schreeuwde Templar, of, neen,

bel liever de brandweer op en laat ze onmiddellijk hierheen komen.

Templar rende naar de salon, schoof het raam op en kon nog net bijtijds zijn hoofd weer binnenboord trekken om aan een fluitende kogel te ontsnappen. Op handen en voeten kroop Sam langs het venster, gaf met zijn voet een trap tegen de ruit, die rinkelend in scherven brak en Templar als het ware begroef. Doch de avonturier was niet van plan zijn prooi los te laten.

Hij hoorde hoe Charles de brandweer kort en bondig de situatie uiteenzette en hen verzocht onmiddellijk naar het Victoria hotel te komen.

Voorzichtig stak Templar zijn hoofd buiten het raam en onmiddellijk daarop floot een nieuwe kogel langs zijn oren. Nu trok ook hij zijn pistool, gluurde voorzichtig om de hoek van het kozijn en zag hoe Sam langzaam op handen en voeten over de brede vensterbank kroop in de richting van de hoek.

— Charley, hij zal proberen een kamer binnen te dringen als hij geen uitweg meer weet. Neem een wapen en ga de gang op en zorg er voor, dat hij niet ontsnapt.

Nog geen twee minuten later weerklonk de sirene van de brandweerwagen, die met knarsende remmen voor het hotel stopte en onmiddellijk een groot publiek met zich meetrok.

De geuniformde mannen sprongen van de wagen en keken belangstellend omhoog. Voorzichtig stak Templar zijn hoofd buiten boord en riep:

— Neem het valzeil en ga onder hem staan.... daar kruipt hij....

Binnen twintig seconden hadden de mannen het valzeil uitgespannen en stonden nu twee verdiepingen lager op straat, juist onder de plek waar Sam voortkroop.

Andermaal gluurde Templar naar buiten, bracht zijn pistool ter hoogte van zijn oog en haalde twee maal achtereen de trekker over. Het lichaam van Sam kreeg een schok en bleef even in gebukte houding liggen. Dan keerde het zich om en begon terug te kruipen, de revolver voor zich uit houdend. Het was duidelijk te zien, dat het voortgaan hem aanzienlijk moeilijker viel door de beide kogels, die hem in de voeten hadden getroffen, doch hij zou zich niet zonder slag of stoot gewonnen geven.

Templar waagde nu zijn hoofd niet meer buiten het venster te steken. Snel verliet hij de salon, rende de gang over en probeerde

iedere deur, die hij op zijn weg tegen kwam. Voor de laatste bleef hij staan, bonkte met beide vuisten op het hout en schreeuwde dat de bewoners naar buiten zouden komen omdat er brand was.

Nog geen minuut later verscheen een zenuwachtige oude dame in 'n lang wit nachthemd en grijze loshangende haren. Templar mompelde iets, duwde haar een beetje ruw opzij en rende naar het raam, dat hij met één hand omhoogtrok. Onmiddellijk stak hij zijn beide benen er door, klom op de vensterbank en begon voorzichtig voorwaarts te kruipen. Op een afstand van ongeveer vijftien à twintig meter zag hij de gebogen gestalte van de gangster, die nog steeds vooruitging. Templar schoot echter aanzienlijk sneller op en na enkele ogenblikken was hij de man tot op drie meter genaderd.

Toen scheen Sam te voelen wat er ging gebeuren. Hij keek achter zich, uitte een grove vloek en stak de revolver over zijn schouder om twee schoten te lossen. Templar had zich nog net bijtijds in de nis van een venster terug kunnen trekken en nadat de schoten weggestorven waren kwam hij weer te voorschijn en liep dimaal in volle lengte over de richel op zijn prooi toe.

Hij zag hoe beneden op straat de brandweerlieden met het springzeil meeliepen en zorgvuldig onder de kruipende gestalte van de gangster bleven. Nog twee meter.... nog anderhalve.... nog één....

Met zijn voet kon hij Sam's schoenen aanraken en toen keek de man weer achterom. Opnieuw verscheen de loop van de revolver boven zijn schouder en toen gaf Templar hem een trap tegen het achterwerk terwijl hij zich zelf aan de sponning van een venster vasthield. Sam's vingers trachtten zich in de betonnen muur te groeven, zijn handen spanden zich krampachtig om de rand, maar zijn lichaam was uit het evenwicht geslagen. Zijn ene been ging reeds over de rand en de revolver was omlaaggestort, waar hij in het springzeil terecht was gekomen.

Toen durfde Templar dichterbij te komen. Sam was thans ongewapend en hij zelf hoefde ook geen gebruik meer van zijn pistool te maken. Hij borg het op en ging vlak voor de gangster staan, die inmiddels met zijn gehele onderlijf van de richel was gegleden en alleen nog op zijn buik lag, zijn handen krampachtig op het steen gedrukt.

Templar kon zijn ademhaling horen en op het voorhoofd glinsterden grote zweetdruppels.

— Sam, sprak Templar, je kunt je leven nog redden door me iets te vertellen.

— Red me.... red me...., hijgde de man, die ten prooi was aan een krankzinnige angst.

— Ik zal je redden, maar eerst zul je spreken. Waar bevinden zich de juwelen van Holbein, Stein & Sons Ltd?

— In.... ons.... hoofdkwartier.... Margaret street 14.... zevende etage.... appartement No. 114....

— En waar woont de Octopus?

— Ik.... ikke.... weet niet.... ik weet het niet.... toe, haal me er af.... ik kan me niet langer.... vasthouden.... ik val te pletter.... help me dan toch....

— Niet voordat je me gezegd hebt waar de Octopus te bereiken is. Hoe kon je hem te spreken krijgen, Sam?

— Hij belde iedere middag om twaalf uur precies naar ons hoofdkwartier en.... meestal.... kwam hij dan.... om vijf uur.... ik.... ik.... ikke....

Zijn vingers ontspanden zich en het bovenlijf gleed langzaam van de richel af, de kin sloeg tegen de scherpe kant en.... toen stortte het lichaam in een duizelingwekkende val omlaag, waar het precies door de brandweerlieden in het springzeil werd opgevangen.

***

Toen Templar zijn salon weer door het venster binnenkwam, ontmoette hij daar een inspecteur van politie en enkele agenten. Vanzelfsprekend was hij verplicht een verklaring te geven voor hetgeen zich zojuist had afgespeeld en dat deed hij dan ook in korte, maar krachtige bewoordingen. Hij voegde er aan toe, dat hij morgen in de loop van de dag de Hoofdcommissaris persoonlijk een mondelinge verklaring zou geven over hetgeen hij met betrekking tot de Octopus-bende had verricht.

Dit scheen de inspecteur van politie te bevredigen en met een militaire groet nam hij afscheid.

Templar was echter nog lang niet van plan om naar bed te gaan. Hij trok een ander pak aan, waste zijn handen, die op de richel danig vuil geworden waren en verliet opnieuw het hotel, na de dames en Charles een korte uitzetting gegeven te hebben.

Hij liet zich met een taxi naar Margaret Street brengen waar hij het hoge flatgebouw binnenging en met de lift naar de zevende verdieping steeg. Hij had echter niet gemerkt, dat hij onoplettend door iemand gevolgd werd, die in plaats van de lift de trap gebruikte.

Voor de deur No. 114 bleef Templar staan en belde aan. Enkele ogenblikken later hoorde hij voetstappen en een zware stem:

— Wie is daar?

— Sam, antwoordde Templar.

Onmiddellijk ging de deur open en Templar, pistool in de hand, drong naar binnen. De man stak automatisch de handen omhoog en liep achteruit naar de salon, waar op een sofa een andere man lag te slapen.

— Waar zijn de sieraden? vroeg Templar streng. Schiet op, een beetje vlug of ik maak een zeef van je.

De man begon te stotteren en wees op een ingebouwde kast.

Onmiddellijk had Templar de deur open gemaakt en zag hij vier grote linnen zakken, die tot berstens toe gevuld waren.

Hij glimlachte en liep naar de telefoon om zowel Mr. Holbein en Mr. Stein, als de politie te bellen. Hij werd echter in zijn plannen gestoord doordat de bel overging.

— Kom voor de deur staan opdat ik je in het oog zal kunnen houden, beval hij de man, terwijl hij de salon verliet om open te gaan doen.

Waarschijnlijk nog een lid van de bende, die binnengelaten wenste te worden, maar toen hij de deur opentrok staarde hij naar een lange gestalte, die geheel in het zwart gehuld was, met een zwarte ringbaard en snor en een zonnebril op.

— De Octopus, mompelde Templar verbaasd en op hetzelfde ogenblik werd hij van achteren vastgegrepen, terwijl de man in het zwart hem het pistool uit de hand wrong.

— Zo, zo, Sir Neville, prettig eindelijk eens kennis met u te maken, sprak de bendeleider, terwijl hij met zijn voet de deur een zet gaf zodat deze met een slag in het slot viel. U kwam zeker namens de verzekeringsmaatschappij om de waarde van de verdwenen sieraden op te nemen? Wel, wel, ik zie, dat u ze reeds gevonden hebt ook. Dat heeft Mike u zeker verteld, hè? Ik moet eerlijk bekennen, dat u mij een zeer interessant en zenuwslopend schouwspel hebt doen bijwonen, Sir Neville. Ik was bij toeval getuige van uw wed-

ren met Sam op de richel van de tweede etage van het Victoria-Hotel. Jammer voor Sam, dat hij omlaag gleeed en even vreesde ik, dat hij door zou slaan tegenover de politie. Maar gelukkig bleek hij reeds aan een hartverlamming te zijn overleden voordat hij in het springzeil terecht kwam. Ik heb dus niet behoeven in te grijpen. Ik houd trouwens niet van die dingen.

— Ik bewonder alleen maar uw zenuwgestel, Mr. Octopus, zei Templar. Ik vraag me af, hoe u zo rustig hier kunt vertoeven, terwijl de politie zojuist een inval heeft gedaan in het huis aan de Pariwi Road.

— Een inval? vroeg de man scherp. Bedoelt u dat....

Mike stond heftig te knikken en op dat ogenblik ontwaakte de man op de bank ook uit zijn slaap.

— Ja, baas, de politie heeft een inval gedaan. Drie jongens werden ingerekend.... Pinky is dood.... Sam is dood.... alleen wij zijn er nog.... nog wel tenminste.... maar lang zal het ook wel niet meer duren.

— Houd je mond, schreeuwde de Octopus. Dacht je dat ik me door de politie liet grijpen? Ha-ha-ha, jullie laten me lachen.

Zijn blikken gingen wild in het rond en bleven op de zakken met sieraden rusten.

— Het zal niet lang meer duren voor de politie hier is, Mr. Octopus, teemde Templar. Ik waarschuwde ze ongeveer een kwartier geleden dat ze hier een inval moesten doen indien ik binnen een kwartier niet naar buiten was gekomen.

De Octopus kwam op Templar toe en keek hem strak in de ogen.

— Draai je om, beval hij.

Templar gehoorzaamde en even later trof één hard voorwerp hem op het achterhoofd. Hij zag nog net hoe de lichtreclames buiten als mallemolens in het rond begonnen te draaien en toen hoorde hij galmende kermismuziek. Toen werd alles zwart voor zijn ogen en wist hij niets meer.

De Octopus liet zijn beide trawanten hetzelfde lot ondergaan. Hij sloeg ze bewusteloos met de kolf van zijn pistool, keek dan even in het rond, bleef een ogenblik besluiteloos voor de zakken met sieraden staan en scheen dan tot de conclusie te komen, dat zijn vrijheid meer waard was dan een kapitaal aan sieraden.

Hij verliet snel het appartement en trok de deur achter zich in het slot. Vijf minuten la-

ter wandelde een slanke heer in burger gekleed het hoge flatgebouw in Margaret Street uit, stapte in zijn wachtende auto en reed in snelle vaart weg....

***

Toen Templar weer bij kennis kwam staarde hij in het gezicht van Charles die met een natte spons zijn slapen bette. Hij vertrok zijn mond tot een cynische glimlach en zei:

— Je kwam zeker net te laat, hè?

— Te laat? Waarvoor? vroeg Charles.

— Om te beletten dat de Octopus er vandoor ging, antwoordde Templar. Hij heeft de vlucht genomen, maar de sieraden van Holbein, Stein & Sons Ltd heeft hij laten staan.

Templar keek het vertrek rond en ontdekte een aantal heren in burger en uniform, waaronder hij Holbein en Stein herkende. Ze waren in een zeer goed humeur en keken onderzoekend de inhoud van de linnen zakken na. Stein kwam op hem toe en greep zijn hand.

— Dat was zeer knap werk, Sir Neville, zei hij. We hebben alles terug en u kunt er van overtuigd zijn, dat uw beloning niet gering zal zijn.

Templar slaakte een diepe zucht.

— Maar het belangrijkste is me ontgaan, Mr. Stein, zei hij.

— Wat dan wel?

— De Octopus.

— O, maar die zal niets meer van zich laten horen. Ik ben al lang blij, dat we onze sieraden terug hebben. Maakt u zich om Octopus maar niet bezorgd. Die zal niets meer van zich durven laten horen.

— Ik ben er nog niet zo zeker van, Mr. Stein, antwoordde Templar, die moeizaam probeerde om zich op te richten. Hij ging op de sofa zitten en steunde met zijn hoofd in de handen. Zijn slapen bondsden als stoomhamers en zijn schedel leek wel gebarsten te zijn.

In een hoek van het vertrek ontdekte hij de beide bendeleden, die nog over waren en die stevig geboeid onder politie-toezicht stonden. Ze zagen er meelijwekkend uit en keken treurig om zich heen.

Een dikke, zwaargebouwde man met een militair voorkomen kwam op Templar toe en stelde zich voor als de Hoofdcommissaris van Politie.

— U hebt inderdaad heel wat gepresteerd, Sir Neville, complimenteerde de man, het is natuurlijk alleen jammer, dat de Octopus zelf

heeft kunnen ontvluchten. Dat bewijst weer eens, dat u niet op eigen houtje had moeten werken, Sir Neville. U hebt werkelijk veel gedaan en geriskeerd, maar wanneer we uw durf en ervaring met onze macht verenigd hadden zat de Octopus nu reeds achter de tralies.

— Maakt u zich heus geen zorgen, commissaris, stelde Templar de man gerust. Die Octopus is nog lang niet van me af. En hij is er de man niet naar om zijn nederlaag te bekennen. Binnen zeer korte tijd zullen wij opnieuw van hem horen. En dan zal mijn kans komen.

De hoofdcommissaris haalde zijn brede schouders op en begon een pijp te stoppen.

— Ik zit al dertig jaar in het vak, sir, maar ik weet wat het betekent om een benedeider te pakken te krijgen. Vooral wanneer het er één is van het formaat van de Octopus. Laat u dat idee maar gerust varen en houdt u er maar rekening mee, dat u de Octopus nooit meer zult zien. Althans niet in zijn vorming...

Templar had geen zin om met de man te debatteren en stond van de sofa op. Hij liep op Charley toe, klapte hem vertrouwelijk op de schouder en zei:

— Zullen we niet naar het hotel teruggaan, ouwe jongen? De stand is nu 2—0 voor de Octopus. Maar de rust is slechts aangebroken, in de tweede helft zullen we die achterstand even inhalen.

De beide vrienden verlieten het appartement, doch niet nadat Templar Mr. Stein had moeten beloven de volgende morgen naar de zaak te komen om een bewijs van erkentelijkheid in ontvangst te nemen.

Templar beloofde dit en verliet met zijn vriend het gebouw om naar het hotel terug te keren. Een half uur later sliep hij, met een koud waterverband om zijn hoofd gewikkeld.

* * *

De volgende ochtend zaten de vijf vrienden reeds vroeg aan het ontbijt. Templar voelde zich stukken beter en de pijn uit zijn hoofd was geheel verdwenen. James, de trouwe bediende, serveerde het door de ober binnengebrachte ontbijt, schonk thee in, roosterde brood, kortom toonde zich opnieuw de volmaakte bediende, die voor een man soms meer waard kan zijn dan een vrouw.

Tegen half tien zaten de vijf vrienden in de

ruime salon voor de geopende balcondeuren. Er werd zwijgend gerookt en niemand had behoefte om iets te zeggen. Zonder dat Templar iets dergelijks gezegd had voelden de anderen toch maar al te goed, dat zij Australië niet de rug zouden toekeren alvorens Templar er in geslaagd zou zijn met de Octopus voor goed af te rekenen. En al heel spoedig kregen ze de bevestiging van dit vermoeden. Want even later bracht een chasseur een brief binnen, die voor Sir Neville in het hotel was afgeleverd.

Templar scheurde het couvert open, ontvouwde het papier en las:

„Zeer Geachte Sir Neville,

Het zou mij zwaar vallen onder de gegeven omstandigheden verder te leven als ik niet eerst de gelegenheid te baat zou nemen, om u mijn welgemeende verontschuldiging aan te bieden voor de minder beleefde wijze, waarop ik genoodzaakt was afscheid van u te nemen. Maar — zoals u zelf ongetwijfeld zult begrijpen — ik mocht in mijn toenmalige situatie geen enkel risico nemen en er was maar één ding, dat mij interesseerde: het zoeken van een goed heenkomen voordat de politie zou arriveren. Dit moge blijken uit het feit, dat ik zelfs heengegaan ben zonder ook maar één sieraad of juweel mee te nemen.

Het spijt me voor u, dat ik u deze teleurstelling moest aandoen, maar ieder mens is nu eenmaal egoïstisch aangelegd, en onder de gegeven omstandigheden zag ik alleen maar mijn eigen belang. Laat het u echter één troost zijn, Sir Neville, dat u in de nabije toekomst volop de gelegenheid geboden zult krijgen om uw krachten opnieuw met de mijne te meten. Denkt vooral niet, dat ik mij uit mijn beroep zal distancieren om stil te gaan leven. Ik heb dat niveau jammergenoeg nog niet weten te bereiken. Daarom ga ik met onverminderde moed voort en zodra mijn nieuwe bende volkomen georganiseerd zal zijn en gedisciplineerd, zal opnieuw mijn naam in de kolommen der dagbladen voorkomen.

Bij die gelegenheid wens ik u van harte meer succes toe dan u deze keer ten deel viel, al moet ik u bekennen, dat ik mij in sommige gevallen kostelijk heb vermaakt om uw groot vertrouwen, dat u in de mensen placht te stellen en uw onbegrensde naïviteit. Weest er van overtuigd, dat ik u geen kwaad hart toedraag en dat ik wer-

kelijk hoop opnieuw onze sportieve strijd te kunnen aanbinden.

Ontvangt u hierbij, Sir Neville, mijn gevoelens van verschuldigde hoogachting en mijn vriendelijke groeten.

„OCTOPUS”

De brief deed de ronde zonder dat iemand een woord sprak en toen Templar hem eindelijk netjes opvouwde en in zijn portefeuille stak zei hij:

— Nu, wat denken jullie daarvan? Had ik gelijk, Charley, toen ik zei, dat we zeer binnenkort iets van de Octopus zouden horen?

— Ja, inderdaad. Die vent is toch ongehooflijk brutaal, vind je niet?

— Inderdaad, beste Charley, maar het is juist diezelfde brutaliteit, die hem straks noodlottig zal worden. Moed is goed, maar zodra men overmoedig begint te worden gaat het verkeerd. En de Octopus is hard bezig die richting uit te gaan. Deze brief is daar voor mij een bewijs van.

— Dus we gaan voorlopig nog niet naar Engeland terug? vroeg Ophelia.

— Neen, tenzij jullie wilt gaan. James kan de „Hurricane” makkelijk naar huis vliegen.

— Als jij blijft blijven wij ook, antwoordde Maryse, althans ik blijf.

— Wij ook, natuurlijk, zei Charley. Ik vraag me alleen af hoe lang het zal duren voor hij een nieuwe bende op poten heeft gezet.

— Korter dan je denkt, ouwe jongen, meende Templar. Die man is een buitengewoon goed organisator met een scherp verstand. Het zal hem gelukken om binnen een week een nieuwe bende te vormen. Let maar eens op mijn woorden.

— En dacht je dat hij voorlopig in Sydney zal blijven opereren?

— Voorlopig wel. Er liggen hier nog voldoende rijkdommen voor het grijpen.

— Stel je de politie van deze brief op de hoogte? vroeg Maryse.

— Neen. Die Hoofdcommissaris is een ingebeelde gek en heeft me onmiddellijk doen besluiten, dat ik met hem niet samen zou willen werken. Laten wij maar op ons eentje te werk gaan.

— Dus we blijven allemaal? vroeg Maryse.

— Ja, klonk het uit alle monden. We blijven tot de Octopus geveld is.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 38

„DE OCTOPUS ONTMASKERD”

DE MEMOIRES VAN CASANOVA

In verband met de vele aanvragen, welke ons voor deze uitgave bereiken, menen wij de mogelijkheid van herverschi jning te moeten overwegen van deze

eerste complete Nederlandse vertaling

waarvan wij wekelijks een aflevering van 32 pagina's lieten verschijnen.

*

Van deze, in ons landje zoveel stof opwaaiende, uitgave zijn tot op heden slechts 4 afleveringen verschenen. Verdere verschijning kan alleen bij voldoende abonne menten plaats hebben.

*

Wij verzoeken daarom een ieder, buiten de ons reeds bekende aanvragers die prijs stelt op het bezit van dit unieke boekwerk, onderstaand biljet ingevuld, doch vrijblijvend aan ons terug te zenden. Bij voldoende intekening ontvangt iedere gegadigde bericht van herverschi jnen.

Hoogachtend,

UITGEVERIJ „DE TOORTS”
ROKIN 174 - AMSTERDAM-C.

Ondergetekende .....

(naam)

(adres)

heeft interesse voor een abonne ment op de afleveringen van DE MEMOIRES VAN CASANOVA, indien deze uitgave gaat herverschi jnen (en wenst ter kennismaking de reeds verschenen 4 afleveringen tegen de gereduceerde prijs van 30 ct. per nummer te ontvangen, welk bedrag in postzegels hierbij gaat. *)

Datum ..... 19 .....

(Handtekening)

*) Doorhalen indien dit laatste niet gewenst wordt.